Respekt vůči služebníkům Božím

1 …teprve před chvíli jsem opustil nemocnici a předal jsem to do rukou Páně, aby… vím, že chraptím, nachladil jsem se. Ale myslel jsem si, kdyby se mamince polepšilo natolik, že bych tam mohl přijít, přišel bych vás znovu navštívit; neboť když vidím ležet takovým způsobem někoho jako je maminka, uvědomuji si, že ti ostatní tatínkové a maminky, kteří jsou zde přítomní… všichni se jednou nalezneme v takové situaci, vidíte, a jsem velice vděčný za to, že ona je připravena odejít.

2 A potom mám ještě jednu věc, kterou bych chtěl vyjádřit před sborem. Věřím, že sestra Wilsonová, kterou jsem zahlédl tam vzadu, a rovněž sestra a bratr Sothmanovi, kteří jsou rovněž někde v budově, a někteří další, kteří nabízíte svou pomoc, a sedíte vedle maminky v noci, a podobně, to je velice cenné. Cením si všeho, co jste učinili. Po pravdě řečeno, rodina se už cítí unavena, víte; trávíme tam každou noc. A nyní většina z nich pracuje, a tak zůstává Meda a já, nebo Dolores, ale ona má děti ve škole. A je to o tolik obtížnější rozdělit tu povinnost tímto způsobem mezi nás několik, je to opravdu vyčerpávající. Člověk sotva vláčí nohy za sebou, a neumí rozeznat den od noci. Obzvlášť u lidí, kteří jsou ve věku jako Meda a já, víte, stačí probdít několik nocí, abyste byli vyřízeni, když už máte nějaký ten rok.

3 Kdysi jsem si myslel, že jsem schopen probdít den i noc. Přijel jsem z Kalifornie ve své staré fordce T, a když na mne cestou šlo trošku spaní, stačily mi na to čtyři nebo pět dnů, snad sedm dnů, abych to zvládl. A jel jsem v jednom kuse, den a noc. A když jsem se cítil unaven, hodil jsem pod auto deku, sjel jsem na prérii, usnul na několik hodin, a pokračoval jsem. Od té doby jsem se už hodně změnil, bratře Neville. Uvědomuji si, že jsem už tu pětadvacítku překročil, vidíte.

4 Je to výsada, že mohu být dnes večer zde v domě Páně. Dnes ráno jsem měl malou… několik poznámek, které jsem chtěl… které mi dal Pán. Uvažoval jsem, že bych dnes ráno, pokud se naskytne příležitost, promluvil o tom, před modlitbou za nemocné. Ale jelikož jsme dnes ráno protáhli ty otázky, uvažoval jsem, že v případě, kdyby to s maminkou bylo lepší, vzal bych to jako znamení, že mám přijít opět večer, a něco říci, pokud to ovšem nenaruší program, bratra Neville.

5 Když jsem stál tam v místnosti, jistá sestra, která je dnes večer zde přítomná, mi řekla nádherné svědectví. Byla v modlitební řadě,

a modlila se za někoho jiného. A v jejím tmavém pokojíčku je Večeře Páně, Poslední večeře Páně. Do toho pokojíčku nikdy, ze žádné strany nezasvítí slunce. A zatím… dnes odpoledne, ve tři hodiny, ta svatozář, kterou jsme zde zahlédli při kázání o církevních věkách, ale poněkud v barvách duhy, sestoupila na hlavu Pána Ježíše. Ona to krátkou chvíli pozorovala. A potom šla, a řekla to své sestře (pokud jsem pochopil ten příběh), a ona přišla a podivovala se tomu notnou chvíli, asi hodinu. A potom přivolali k sobě souseda, kazatele, kterým byl bratr Stricker, aby se na ten nadpřirozený jev podíval. Posadili se, a pozorovali to, až do páté hodiny. A ten kazatel byl požádán, aby se pomodlil, ale cítil, že není schopen se modlit, tak nějak.

6 Za chvíli přinesl někdo poselství, a dali rovněž výklad toho, co to má znamenat, a to poselství se opakovalo tím, že bylo vysloveno jakožto poselství, a bylo sděleno, že ten výklad nebyl správný. Tuším, že to říkám správně, že ano, sestro Bruce? Neřekli to správně. A bylo řečeno, že to znamení jim bylo ukázáno jakožto uznání za přijetí poselství, které vychází odtud z modlitebny, asi takto. A bylo řečeno, že spatří větší věci než tyto, že dokonce spatří sestupující anděly… sestupující a vystupující.

7 A tak žijeme v posledních dnech, blížíme se ke konci času. To zní… to může znít některým lidem hrozně, ale pro křesťana, jsem rád, že jsme zde. Jsem rád, že jsme na konci.

8 Jednou ve shromáždění jsem cosi řekl, a jistá osoba mi odpověděla: „Co tím míníš říci? Chceš říci, že se raduješ, že vidíš blížit se konec světa?“

Řekl jsem: „Ó, ano, příteli!“ Řekl jsem: „Jistě!“

9 On řekl: „Dobrá, ale to nezní normálně, že by všichni chtěli spatřit příchod konce světa.“

10 Řekl jsem: „Na konci světa, času, přijde Ježíš, a Toho chci spatřit.“ A řekl jsem: „Bible praví o těch, kteří milují Jeho příchod…“ Vidíte?

11 A to je příjemné vědět, že jednoho dne ustanou ty staré pozemské věci života, a my Jej spatříme.

12 Před nějakým časem jsem slyšel vyprávět… ó, před mnoha lety, když bylo otroctví, žil jistý starý barevný muž, který vedl starý církevní zpěv, lidový zpěv. Oni se scházeli a… jistý kazatel uprostřed otroků - jim kázal, víte, a měli shromáždění. A jednou večer byl zachráněn jistý

starý chlapík. A když byl zachráněn, uvědomil si, že je svoboden. A tak druhého dne začal vyprávět ostatním otrokům na plantáži, a říkal, že je svoboden: „Jsem svobodný.“

13 A tak ho vzal jeho pán na kus řeči. Řekl mu: „Heleď, Same.“ Řekl: „Co to jsou za řeči, co vyprávíš mezi otroky, že jsi svobodný.“

14 On řekl: „Ano, pane. To je pravda. Včera v noci, během shromáždění, jsem byl osvobozen, od zákona hříchu a smrti.“ To je ono. To je to.

15 „Zákon hříchu a smrti, od toho jsem byl osvobozen.“ Kdysi jsme byli spoutaní, nyní jsme svobodní, viďte. Jak jsem dnes ráno řekl, smrt přebývá pouze v hříchu. Hřích, a smrt, to je jedno a totéž. Ale když jste z hříchu vyproštěni, jste vyproštěni i ze smrti. A proto, když jste osvobozeni od zákona hříchu a smrti, jste nové stvoření v Ježíši Kristu, a jste tedy svobodní.

16 A jeho pán mu řekl: „Same, míníš to doopravdy?“

17 On řekl: „Ano, pane.“ A řekl: „Včera večer mne Pán povolal, abych promlouval k mým lidem, mluvil k nim, že i oni mohou být svobodní od zákona hříchu a smrti. I když jsme otroci, přece můžeme být svobodní od zákona hříchu a smrti.“

On řekl: „Same, míníš to doopravdy?“

18 On řekl: „Pane, nevím, co se mnou uděláš potom, co jsem ti to řekl, ale pravím ti, jsem svobodný člověk.“ On řekl: „Jsem svoboden od zákona hříchu a smrti.“

19 A on mu řekl: „Same, víš, že i já jsem křesťanem. A jelikož tě Bůh osvobodil od zákona hříchu a smrti, a jsi křesťanem, a cítíš, že bys měl o tom říci svým bratřím, půjdu dnes ráno a propustím tě, podepíši proklamaci. A můžeš být svobodným mužem, a nikdo tě nemůže zotročit, abys kázal evangelium svým bratřím.“

20 On řekl, že ten muž kázal, po mnoho, mnoho let. Jednou, po… jak se to stane se všemi námi, přiblížíme se ke konci cesty. A když se přiblížil ke konci své cesty, zeslábl, a ležel v bezvědomí, říkali, že asi několik hodin. A přišli jej navštívit mnozí z jeho bílých bratří. A zrovna když se nacházeli v té budově, probudil se a přišel k sobě. Rozhlédl se a řekl: „To má znamenat, že ještě nejsem na druhé straně?“

A oni řekli: „Same, ty jsi spal.“

21 On řekl: „Nikoliv,“ řekl, „nespal jsem.“ Řekl: „Byl jsem na

druhé straně.“

22 „Jakže,“ řekli, ti bratři a kazatelé, „Same, řekni nám, co jsi na druhé straně spatřil.“

23 Řekl: „Dobrá,“ řekl, „prošel jsem velikou perlově bílou bránou.“ A řekl: „Když jsem tam vstoupil, spatřil jsem trůn, a uviděl jsem Jej.“ Řekl: „Přišel anděl. A řekl: ‚Jsi Sam?‘“

On řekl: „Ano.“

24 Řekl: „Same, zde máš roucho a korunu. Získal jsi to, Same, velikými skutky, které jsi vykonal na zemi.“

25 On řekl: „Nemluvte mi o rouchu ani o koruně, jakožto odměně.“

Ten řekl: „Co by sis přál jako odměnu?“

Řekl: „Dovolte mi, abych se mohl tisíc let na Něho dívat.“

26 Myslím si, že to všichni cítíme tím stejným způsobem, že ano? Nechci roucha, ani koruny, ani paláců; chtěl bych jen patřit na Něj, a jen… víte. Nechtěli byste…? Chtěl bych tě držet za ruku, zatím co tak činím, bratře Neville. Mohli bychom to dělat společně, říci: „Jen pomysli, bratře Neville, jak jsme zde stáli v modlitebně, v teple a mrazu, a tak dále. Ale pohleď, na co nyní patříme, na Syna živého Boha.“ Nebylo by to nádherné, jen hledět, a spatřit Jeho rysy?

27 Dvakrát během svého života, nyní už třikrát, jsem Jej uzřel ve vidění. Pokaždé vypadal stejně. Ale neexistujte na světě umělec, který by mohl namalovat jeho podobiznu. Oni sice namalují něco, co se mu může podobat. Ale mně připadal - kdyby byl mužem… kdyby promluvil, svět by se zhroutil; a přece tak vlídný a milý, prostě není dost… má tolik vlastností, že žádný štětec umělce to nemůže postihnout. Opravdu toužím po tom, abych Jej jednou spatřil jako osobu.

28 A často jsem uvažoval, že kdybych Jej uslyšel a spatřil pozdvihnout jeho vzácné ruce, a říci: „Pojďte ke mně.“ Vidíte, ten unavený, napohled vyčerpaný muž, neboť byl unaven a vyčerpán cestou, řekl: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na sebe, a učte se ode mne, nebo jsem tichý a pokorný srdcem.“ Rád bych jej uslyšel toto prohlásit. Nebyl jsem tam tehdy. Nebyl jsem s Petrem, Jakubem, a Janem. Ale doufám, že tam stanu s nimi v ten den, kdy jej uslyším říci: „To dobře, služebníče věrný, vejdi v radost Pána svého.“

29 A když pomyslím o těch, kteří psali tuto Bibli - o Pavlovi, Izaiáši,

Jeremiáši a všech apoštolech, a těch vzácných bratřích - kdekoliv se nyní nacházejí, tentýž Bůh, který s nimi jednal a nutil je toto sepsat, a tak dále, a dal jim biblické dary - proroctví, mluvení v jazycích a znamení a zázraky, a divy, a tak dále - ti stejní muži, nechť se nyní nacházejí kdekoliv, my budeme s nimi. Ten stejný Bůh, s těmi stejnými věcmi. To už nyní není žádné „domnívám se," my to víme, neboť On je opravdu přítomen, a víme, že to tak je. Proč bychom tedy neměli být těmi nejšťastnějšími lidmi na světě? Po čem můžeme ještě toužit?

30 Dnes jsem hovořil s letitým mužem, asi tak, tuším osm nebo devětaosmdesátiletým, který se zrovna stal křesťanem. Pokřtil jsem jej ve jménu Ježíše Krista a, on na sobě neměl nic kromě svého regulérního nedělního obleku. Vzal jsem jej do vody zde. Myslím, že bratr Wood mu dal nějaké kalhoty, a pokřtili jsme jej zde ve vodě. A on mi řekl, že když byl chlapcem (on je nyní spíše bohatým člověkem) … když byl chlapcem, řekl, že pracoval za třicet dolarů měsíčně. Oženil se teprve ve stáří. A řekl mi, jak toužil… v době stáří už nemusel žít v nedostatku a ležet na ulici; jak šetřil každou minci a investoval do práce, a že to fungovalo a akumulovalo se a udělalo… a nyní zde je ve věku osmdesáti a něco let (88 nebo 89, myslím, že se zmínil o tom, že mu jde na 90), a stále chodí a dnes ráno byl ve shromáždění. A dnes je zajištěn natolik, že se nemusí starat. I kdyby žil dalších sto let, nemusel by se starat, co se týče financí, a tak dále. Dobrosrdečný, dobrý bratr, dělá všechno, nakolik může, pro jiné křesťany.

31 A potom jsem řekl: „A přes to všechno, můj vzácný bratře, když ti bylo 88 nebo 89 let, Bůh ve svém milosrdenství natáhl dolů svou ruku, a podal ti věčný život do nebeského domova." Co by sis mohl více přát od života? Ano, přátelé.

32 A všechno bohatství, které jsme nashromáždili, všechno co jsme na zemi mohli vykonat, nezáleží na tom, co to bylo, co ten dotyčný vykonal, musíte zemřít a všechno zanechat.

> *Nežádej marnosti světa těch bohatství, která tak lehko se kazí, slož již svou naději ve věcech věčných, zůstanou pro tebe, neminou navždy!*

33 Jistě. „Chopte se Boží neměnné ruky." Mám rád tuto píseň. Tolik jsme se ji nazpívali zde v modlitebně.

> *Čas je plný náhlých změn, nic na zemi není*

stálé, založ své naděje v tom co je věčné, ruky se Boží chop věrné.

34 Dnes večer tam leží moje stará maminka. Kdybych měl sto miliónů dolarů, dal bych je do poslední pence, kdybych jen s ní mohl ještě hodinu rozmlouvat. Opravdu. A kdyby ona měla sto miliónů dolarů, co by ji to nyní prospělo? Vůbec nic, vidíte. Ty věci, které měla - nenechá zde žádné pozemské bohatství - ale ponechá toto: zná Pána Ježíše, jakožto svého Spasitele. A to je to hlavní.

35 Když dnes večer stojíme této věci tváří v tvář, udělejme inventuru svého života. Uvažujme o tom, dříve než se budeme modlit: „Jak to vlastně vypadá mezi mnou a Bohem?“ Zpytujme ve svých srdcích a zjišťujme. „Pane, neranil jsem dnes nějakou duši, nezpůsobil jsem, že někdo sešel na scestí, nebo jsem udělal, nebo řekl něco, co bylo nesprávné, ó, Bože, odpusť mi to,“ viďte.

Má víra k tobě zří Beránku na kříži, Tys Boží Syn. Modlitby hlas můj slyš, sám sejmi hříchu tíž, ať věčně tvůj jsem již, zbaven jsa vin.
Světa jda bludištěm, když mukou svírán jsem, buď vůdcem mým! Noc proměň v jasný den, pláč utiš, bol a sten, za ruku veď mne jen, ať nezbloudím.

36 Drž mne na stezce. Drž mne uvnitř, ve své vůli. Ať v mládí nebo stáří. Nevíme, jakého věku se dožijeme, zda to bude osmdesát, nebo budeme žít pouze do zítřka do rána, zda přežijeme mnohé šestnáctileté chlapce a děvčata. Mnozí šestnáctiletí hoši a dívky se budou muset před svítáním postavit před Bohem. Jistě. A tak stáří s tím vůbec nesouvisí. Záleží pouze na tom: jsi hotov se s Ním setkat? To je to hlavní.

37 Pouvažujme o tom, když se nyní budeme modlit, a skloníme své hlavy.

38 Náš milostivý, svatý a ctihodný Otče života, přicházíme do Tvé přítomnosti, do přítomnosti všemohoucího Boha, a vzdáváme díky z hlubin našich srdcí za tu výsadu, že zde můžeme dnes večer sedět. Když jsem se před chvílí procházel sem a tam po nemocnici, a rozhlížel se kolem sebe, po těch lidech v bezvědomí, někteří krváceli a plakali, a jiní byli šílení a obnažení na lůžkách. Ó, Bože, prosím, aby každý

z nich byl připraven, Otče, aby byli hotovi se s Tebou setkat, pokud by měli odejít z toho života. A když pomyslím, Pane, že jsme to mohli klidně být my, pokud by nad námi nebyla tvá milost. Ale ty jsi nám dovolil znovu se sejít, dnes večer, abychom konali přípravy. A tyto věci promítáme nyní ve svých srdcích a myslích, Pane. A zatím co zpytujeme ledví našich srdcí, je-li zde v nás něco nečistého, Pane, odstraň to, Otče. Bože, posvěť naše duše pro Tebe.

39 Děkujeme za vše, co jsi pro nás učinil a za to, jak věříme, že vykonáš. A za to světlo, které se dnes ráno zjevilo v domě sestry Bruceové, děkuji ti za to, Pane. To je posilní.

40 A nyní, Pane, prosím, abys dnes večer způsobil, aby naše duše mohly i nadále být občerstvovány díky Tvé přítomnosti v této modlitebně. Děkujeme ti, Otče, z této modlitebny. Děkuji ti za jejího pastora, našeho bratra Neville, toho pokorného muže, muže počestného, plného Boží lásky ke Kristu a jeho církvi. Prosím, abys jej požehnal, a jeho vzácnou malou společnici a jejich děti. A Pane, dopřej jim dlouhého života, na zemi mezi námi. Dej to. Zadrž nemoc od jejich příbytku a uchovej je ve zdraví. Zadrž nemoc ode všech našich dveří; uchovej nás ve zdraví, abychom ti mohli sloužit.

41 A nyní klademe své duše na oltář k vyzpytování, a za chvíli chci své oči otevřít a číst Tvé Slovo, bude-li to tvá vůle, neboť na mne padla volba, abych dnes večer lámal tvé Slovo tvému lidu. Dej, aby to mohlo být zároveň slovo nápravy, abychom se dozvěděli, jak se máme chovat, co máme dělat, a jak máme žít v tom přítomném světě, jestliže se nadějeme mít nebe naším domovem. Dejž to, Pane. A uzdrav nemoci. Posilni ty, kteří jsou znaveni. Modlíme se za ně.

42 Modlíme se nejen za tuto církev, ale i za jiné církve na celém světě, kde se modlí a prosí Boha, a kde desítky tisíců žíznivých srdcí svatých volá: „Přijdi, Pane Ježíši, přijdi!“ Ó, jistě si jednou vzpomeneš na jejich vzdechy, Pane, a přijdeš.

43 A bude-li naším údělem, abychom předtím zesnuli… příchodem, víme, že zazní trouba a mrtví v Kristu vstanou nejprve. Jednou vyjdeme a staneme ve tvé přítomnosti. Děkujeme ti za to, a očekáváme na ten čas. A nyní připrav naše srdce, neboť prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

44 Dnes večer bych nerad mluvil příliš dlouho, snad třicet minut, nebo čtyřicet, na jisté malé téma, ale nejdříve bych rád přečetl Písmo, které nalézáme v knize Žalmů. Žalm 105, a budeme číst až do 15. verše včetně. A zatím co ten žalm budu číst, chtěl bych, abyste

pozorně naslouchali čtenému Slovu.

Oslavujte Hospodina, ohlašujte jméno jeho, oznamujte mezi národy skutky jeho.

Jen na to pomyslete!

Oslavujte Hospodina, ohlašujte jméno jeho, oznamujte mezi národy skutky jeho.

Zpívejte jemu, žalmy prozpěvujte jemu, rozmlouvejte o všech divných skutcích jeho.

Chlubte se jménem svatým jeho; vesel se srdce těch, kteříž hledají Hospodina.

Hledejte Hospodina a síly jeho, hledejte tváři jeho ustavičně.

Rozpomínejte se na divné skutky jeho, kteréž činil, na zázraky jeho a na soudy úst jeho;

Símě Abrahamovo, služebníka jeho, synové Jákobovi, vyvolení Jeho.

On je Hospodin, Bůh náš, na vší zemi soudové jeho.

Pamatuje věčně na smlouvu svou, na slovo, kteréž přikázal až do tisíce pokolení,

kteréž upevnil s Abrahamem, a na přísahu svou učiněnou Izákovi.

Nebo ji utvrdil Jákobovi za ustanovení, Izraelovy za smlouvu věčnou,

pravě: Tobě dám zemi kananejskou za podíl dědictví vašeho,

ježto jich byl malý počet, malý počet, a ještě v ní byli pohostinu.

Přecházeli zajisté z národu do národu, a z království k jinému lidu.

Nedopustil žádnému ublížiti jim, ano, i krále pro ně trestal, řka:

Nedotýkejte se pomazaných mých, a prorokům

mým nečiňte nic zlého.

45 Chci odtud vzít své téma „Respekt.“ Když to tu čteme, David volá k Hospodinu, respekt je to, co jsme povinni Bohu. A to je věc, kterou bych dnes večer rád vtiskl do každého srdce jednotlivé osoby zde přítomné, za všech okolností, které probíhají kolem nás, jsme povinni mít respekt. Vidíte, musíme prokázat respekt. A David řekl, že i když bylo málo mužů Izraelských, snad Abraham, Izák a Jákob, o kterých se zmínil, jen několik mužů, že On kvůli nim káral národy a krále. Bůh káral tyto národy a krále, řkouce: „Nedotýkejte se pomazaných mých, a prorokům mým nečiňte nic zlého.“

46 A v knize Kazatele, 12. kapitole, 13. verši stojí psáno toto:

Suma všeho což jsi slyšel: Boha se boj, a přikázání jeho ostříhej, nebo na tom všecko člověku záleží.

47 Suma toho všeho je báti se Boha. A nemůžete mít respekt, dokud nemáte bázeň. Musíte tedy mít Boží bázeň. Řekl to Šalamoun v Příslovích, že Boží bázeň je počátkem moudrosti. Boží bázeň je počátkem moudrosti.

48 To vůbec neznamená, že z Něho máte strach, ale to znamená, že mu prokazujete respekt a poctu. A když Boha respektujete, pak se Boha bojíte. Máte obavu, že byste se mu nějak nelíbili, bojíte se, že byste mohli udělat něco špatného. Nechtěli byste…

49 Mám obavu před maminkou. Mám obavu před manželkou. Mám obavu před sborem. Mám obavu před Božími služebníky, nerad bych jim někde do cesty postavil kámen urážky. Mám obavu před lidmi. Mám obavu před občany města, abych se nedopustil vůči nim nějaké špatnosti, co by mohlo způsobit, že si budou myslet, že nejsem křesťanem.

50 Vidíte, máte… předtím než prokážete respekt, musíte mít bázeň. Bůh to požaduje. On požaduje respekt. Opravdu, On to požaduje. A bázeň to působí. Víme tedy, že bázeň vypůsobí respekt.

51 Jestliže vezmeme kupříkladu nějakého člověka, třeba zemědělce nebo dělníka, a nikdo mu nevěnuje pozornost. Ale když dostane práci na policii, a vyjde na ulici, a jakožto policista bude mít na sobě odznak a uniformu (a možná že den předtím s ním nikdo ani nepromluvil), a nyní: „Nazdar, Johne! Jak se máš?“ Vidíte? Co to působí? To působí poněkud úcta a bázeň, nebo respekt, kvůli tomu. Snad bude zvolen starostou města, nebo…

52 Kým by dnes byl prezident Kennedy, kdyby nebyl prezidentem? Což kdyby zůstal takovým člověkem jako je, ale byl by zaměstnancem firmy Colgates za 40 dolarů týdně? Vidíte? Kdyby šel ulicí města, nikdo by si ho nevšímal, pouze jeho spolupracovníci. Ale jelikož je prezidentem Spojených států, zaslouží si respekt. Vidíte to?

53 A jelikož Bůh je Bohem, zaslouží si respekt. Jistě. Musíme jej respektovat. Ano. Musíme jej respektovat a mít k němu bázeň, která ten respekt působí. Bůh to požaduje pro sebe, i pro všechny své služebníky. Bůh požaduje pro své služebníky respekt. Jeho služebníci, jak můžeme vědět, že to jsou jeho služebníci, jen tak, že On je potvrzuje svým Slovem. On bere tyto služebníky, a činí je služebníky Božími, a dokazuje, že jsou služebníci tím, že skrze ně působí svým Slovem. A jestliže potom respektujete takového služebníka, respektujete Boha. Jestliže tedy já respektuji vás, a vy respektujete mne, respektujeme se vzájemně, pak respektujeme Boha.

54 Copak Ježíš neřekl: „Cokoliv jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili. A lépe by bylo, kdyby byl zavěšen na hrdlo jeho žernov mlýnský a uvržen byl do moře, než aby pohoršil jednoho z těch maličkých. Neboť pravím vám, že andělé jejich v nebesích, vždycky hledí na tvář Otce mého, kterýž jest v nebesích.“ Víme, že to tak je, že my, děti Boží, jsme částí Boha. A Bůh vyžaduje respekt. A Bůh ukazuje, kdo jsou jeho děti. Ukazuje to zázraky a znameními, která se stanou.

55 Nyní chceme zahájit, přivolat a zeptat se některých z těchto lidí. Nyní, kdybych měl přivolat toho prvního, kterého mám na mysli… vezměme na chvíli Noema. Noe měl zjevení od Boha, i když to bylo v rozporu se všemi vědeckými důkazy. A přece on promlouval k Bohu, a Bůh k němu. A začal připravovat koráb, zatímco posměvači a ruhači, o kterých praví Bible, že budou v posledních dnech, obdobně jako tehdy, že… tito posměvači se Noemu posmívali. Proč? Oni si mysleli, že je padlý na hlavu, tím, že stavěl koráb. A Bůh na tyto posměvače přivedl soud. Neboť nenaslouchali Božímu poslu, a nevešli do korábu na základě jeho kázání, a tak Bůh seslal na svět svůj soud. Nejdřív ale udělal přípravy pro ty, kteří to přijmou a uniknou do bezpečí. A kdo tomu neunikne, pak zbývá pouze jediná věc. Jestliže se nechopí této Boží únikové přípravy, pak zůstane pouze jedno - božský soud.

56 Můžete udělat jenom dvě věci - zde leží buď milost, nebo soud. Přijmete buď jedno, nebo druhé. A stejně tak jsme na tom dnes večer. Buď přijmeme Boží milost, nebo se vystavujeme Jeho soudům. Není

jiné okliky. Bůh vždy připraví cestu záchrany pro ty, kteří se chtějí zachránit. A to, co zůstane, bude podrobeno soudu. Ne, že si to Bůh tak přeje, ale proto, že oni si to tak zvolili. Vidíte, je to jejich volba. A stejně tak jsme na tom dnes večer, přátelé, jedná se o tu stejnou věc. Buď přijmeme Boží cestu záchrany, nebo se vystavujeme Jeho soudům, buď jedno, nebo druhé. Nejste rádi, dnes večer, že jste si zvolili cestu úniku? Neboť všichni, kteří odmítli cestu záchrany, musí přijít na soud.

57 Je zde ještě jeden muž, o kterém bych rád promluvil. To byl veliký, mocný prorok, který se jmenuje Mojžíš. Izraelský národ by měl rozumět, podle Písem, že Bůh je osvobodí, že ho vyvede z Egypta. Ale jakmile Bůh připravil svého muže, a poslal jej do Egypta, neprokázali mu respekt. Odmítli jej a řekli: „Chceš nás zabít, jako toho Egypťana?“ A za to si odpykali dalších čtyřicet let otroctví. Zůstali v otroctví, neboť odmítli prokázat respekt vysvoboditeli, který je přišel vysvobodit. To je uvrhlo zpět do otroctví. Nikoliv proto, že si to Bůh přál (doba byla už zralá), ale zůstali tam dalších čtyřicet let proto, že odmítli přijmout Bohem připravenou cestu záchrany.

58 A věřím, že to je problém dnešního večera. Totéž, viďte.

59 A odmítnutím cesty ven, a Božím rozhodnutím, které Bůh vyřkl Abrahamovi a těm ostatním, kteří byli předmětem Jeho smlouvy (dnes jsme četli, co o tom zpíval David), On jim zaslíbil, že pro ně něco učiní, a tak Bůh dodrží své zaslíbení. Musel je každopádně vyvést ven, ale vymřela téměř celá další generace. Ta generace, která se posmívala Mojžíši, a tak dále, a nepřijala poselství, ta generace (čtyřicet let) vymřela, a Mojžíš se vrátil k následující generaci. Chápete, co tím míním? Jestliže to nepřijmou, Bůh nechá tuto generaci vymřít, a vzbudí si další generaci, která to vykoná. A tak oni to odmítli. A dále shledáváme, že to pokolení, které povstalo, když tam přišel Mojžíš, aby se obhájil…

60 Víte, ta cesta naháněla Mojžíšovi hrůzu. Bylo mu osmdesát let, a byl už čtyřicet let pryč. A když hovořil s Bohem u hořícího keře, řekl: „Co jim řeknu, kdo mne poslal?“ Bůh neměl jméno. On řekl: „Co jim řeknu, kdo mne poslal?“ Namítal: „Když řeknu, ‚zjevil se mi Bůh vašich otců,‘ oni řeknou, ‚a kdo že je ten Bůh našich otců?‘ No, co jim asi řeknu?“

61 On řekl: „Řekneš jim ‚JSEM, KTERÝŽ JSEM.‘ Řekneš jim, že ‚JSEM, KTERÝŽ JSEM.‘“ A dále řekl: „Mojžíši, co držíš v ruce?“

62 On řekl: „Hůl.“ A vrhl ji na zem, a obrátila se v hada. A vložil

svou ruku za ňadra a byla malomocná, vložil ji znovu, a byla uzdravena.

63 On řekl: „Jdi a učiň tato znamení a předveď je před lidmi, a budou potvrzením. Podle těchto znamení poznají, že jsem vám poslal osvobození.“ Ó, bratře! Bůh vždycky tak jedná. Bůh vždycky dává nadpřirozená znamení.

64 A když tam potom přišel a svolal lid a učinil před nimi tato znamení, celý Izrael uvěřil, do jednoho. A ubírali se rovnou do paláce, aby byli osvobozeni. A potom faraón rozhodl, že je nepustí na svobodu, a Bůh uvalil soud na toho faraóna. A víme co se potom v Egyptě dělo.

65 Je to podivuhodné, poté co spatřili všechna tato znamení a přišli k Rudému moři, a shledali, že tentýž Bůh, který demonstroval všechna tato znamení… zde u Rudého moře zapochybovali o té základní věci, že Bůh je schopen otevřít cestu záchrany.

66 Nu, a zde i my chybujeme. Když nás zastihne nějaké nepatrné onemocnění, když se nám něco nepovede, nějaká zanedbatelná potíž se postaví do cesty, ihned odpadneme. Nově obrácený se vám trošku posmívá a řekne: „Vždyť jsi jako holly roller [fanatik].“

67 „Nemám to rád, když mi někdo říká holly roller.“ Vidíte? Viďte, tak to je, a už pochybujete.

68 Právě teď je čas, abyste stáli nepohnutě! To je vhodný čas respektovat posla. To je vhodný čas vzdát slávu Bohu.

69 Mojžíš řekl: „Už jsem to udělal, ukázal jsem vám deset zázraků. Bůh vám dal deset zázraků, a vy se u toho moře bojíte? Skutečně. O kolik víc byste měli nyní věřit.“ Vrátil se, vzal svou hůl a držel ji nad mořem, a tu zavanul vítr a odvál ho na druhou stranu, a oni přešli skrz. A jakmile se tam nalezli, ihned začali reptat, že nemají chleba. Vidíte, to je stále totéž. Potom Bůh na ně spustil chléb jako déšť, na zem z nebe. A znovu reptali, že nemají vodu. Jedno reptání po druhém. A já jsem si všiml…

70 Snad řeknete: „Vždyť oni nebyli obráceni.“ Možná byli. Byli mezi nimi, každopádně smíšený dav, jistě.

71 Ale chci vám připomenout ještě jednu skutečnost. Jestliže Bůh poslal posla, a dokázal znameními, že to byl posel od Boha, pak už bylo na nich, aby tomu poslu byli poslušni. Skutečně. Musí poslouchat posla a respektovat jej. Pohleďte na Jozue a Kálefa, oni stáli vedle něj. Ano, přátelé. V čem byl Mojžíš, oni byli rovněž. Ať Mojžíš byl v pravdě, nebo

se mýlil, oni každopádně stáli za ním, neboť věděli, že on je Božím poslem.

72 A jednou shledáváme, že dokonce samotná Miriam, prorokyně, a rovněž Aron, nejvyšší kněz, se posmívali Mojžíšově manželce, neboť byla z Etiopie. Oni uvažovali: „Copak nebylo dost žen na vdávání z naší skupiny, že se šel oženit s touto ženou?“ To ovšem nebyla volba Mojžíše; to byla Boží volba pro Mojžíše. A když se mu posmívali, Bůh se hněval takovým způsobem, že ranil Miriam, tu prorokyni, a byla plná malomocenství, vlastní sestra Mojžíše. Co si o tom pomyslíte? Ona, prorokyně, ale čeho se dopustila? Posmívala se, a zneuctila Božího posla, posla smlouvy pro tento den. Byla neuctivá. A když Aron, nejvyšší kněz, který byl ústy Mojžíše, ano, on byl rovněž toho účasten.

73 A potom Aron, když spatřil svou sestru raněnou malomocenstvím, přišel k Mojžíšovi: „Necháš sestru zemřít?“

74 A Mojžíš šel do stánku, a padl před Pánem a začal lkát a vzývat Boha, prosit o milost pro sestru. A sestoupil Duch Páně a řekl: „Zavolej Arona a Miriam, aby se postavili přede mne.“ Ó!

75 Bůh vyžaduje respekt! Bůh posílá své poselství, a vy mu buďte poslušní a mějte je v úctě. Nezdržujte se tím, když vám řeknou, že jste banda holly rollers, nebo něco jiného; ať si svět dělá, co chce, ale vy prokažte respekt!

76 A tak Miriam se tam postavila. Bůh řekl: „Zavolej zde Miriam a Mojžíše… nebo zavolej Arona, svého bratra a sestru, a postavte se přede mnou.“

77 A když se postavili před Bohem, Bůh řekl: „Copak se nebojíte Boha?“ Toto řekl velekněz, a Miriam, prorokyni. Řekl: „Když bude mezi vámi nějaký duchovní člověk nebo prorok, já, Hospodin se mu dám poznat. Promluvím k němu ve viděních a zjevím se mu ve snech, a tak dále, pokud bude duchovní nebo prorok.“ Řekl: „Ale nikoliv tak můj služebník Mojžíš, ke kterému promlouvám ústy k ústům.“ Řekl: „Copak se nebojíte Boha?“ Jinými slovy: „Když mluvíte o Mojžíši, mluvíte o mně. Jestliže nerespektujete Mojžíše, nerespektujete mne.“ Řekl: „Copak jsem mezi vámi nedokázal, že to je můj služebník? A vy se vůči němu chováte neuctivě.“

78 Co… to by byla ale lekce pro lidi v dnešní době! Bez respektu, bez úcty!

79 Nu, On řekl: „Jelikož jste to opomenuli učinit, jste raněni

malomocenstvím. Stalo se tak proto, že," řekl, „měli jste vědět, že to je můj služebník. Vy to víte, a tak, když proti němu něco řeknete, říkáte to proti mně."

80 Mojžíš se tedy modlil, aby její život byl ušetřen, a Bůh to vyslyšel. Ona už po tom dlouho nežila. Zemřela, ale byla z malomocenství očištěna. A sedm dnů se nacházela vně tábora, víte, kvůli očistění, dokud se neočistila od svého malomocenství. Bůh ji uzdravil.

81 Ale On jim chtěl něco vtlouci do hlavy: „Musíte respektovat to, co já konám."

82 A jestliže to byl Boží postoj tehdy, a Bůh se nemění, Bůh si přeje, abychom i my respektovali to, co on činí. On to vyžaduje. Řekl: „Buď to budete respektovat, nebo se vám něco přihodí."

83 Jednou mi řekl jistý člověk, on řekl, že… chudý člověk, který zametá na tržišti, aby si vydělal na živobytí. On se zhroutil [záchvat - překl.] a byl na tom velice špatně. Jeho vyznání je luteránské, a oni měli svaté přijímaní. A on není schopen do kostela dojít, vzal si tedy taxi. Řekl, že ho to stojí osmdesát centů tam, a osmdesát centů zpět. Jeho soused, veliký bezbožník, jej jednou ráno spatřil, jak se modlí Otčenáš, a posmíval se mu, a tropil si z toho žerty. On řekl svému sousedu, řekl tomu muži: „Kam jsi jel dnes ráno tím taxíkem?"

Řekl mu: „Měli jsme svaté přijímaní. Jel jsem do kostela."

On se ptal: „Co je to svaté přijímání?"

Řekl mu: „To je, když bereme chléb a víno."

84 On řekl: „To jsem měl dnes ráno já rovněž, když jsem byl u stolu, krajíc chleba a láhev vodky," viďte.

85 Znal jsem tři chlapce, kteří se jednou posmívali večeři Páně v kostele, vy je rovněž znáte. A šli do hotelu, a dali si chlebíčky a láhev vodky, a měli tam své přijímaní a tropili si žerty z večeře Páně, která se konala v letničním sboru. Za méně než tři měsíce byli… jeden byl mrtev, a ti dva byli v psychiatrickém ústavu.

86 Boha nelze urážet! Boha musíte respektovat. Jestliže tomu nevěříte, pak to nechte na pokoji, a distancujte se od toho. Ó, dělejte buď takto, nebo to uctivě respektujte. Neposmívejte se lidem v Duchu. Nemluvte o lidech uctívajících v Duchu Božím. Nechte je na pokoji.

87 Před léty, když jsem byl mladým kazatelem, jsem stál jednou na

rohu ulice a kázal. A kolem šla nějaká žena. Byla to katolička, znal jsem ji. Její muž byl rovněž katolík. Ona vlastně nebyla nic. Byla to hezká žena, pěkná na pohled, bylo ji asi dvacet let, dvaadvacet. Znal jsem ji jako dívku z města. A ona se procházela kolem, a řekla: „Nedovolila bych ani mé krávě, aby vyznávala náboženství Williama Branhama.“

88 A na druhý den večer, dříve, než jsem ji stačil navštívit, ona v nemocnici umírala, a nevěděla co je vlastně příčinou její smrti. Umírala v nemocnici, a její muž přišel ke mně a chtěl mne vzít s sebou. On řekl… byl to katolík. On přišel a řekl: „Přijď se rychle pomodlit za mou ženu. Ona tě celý večer volala. Nyní umírá.“

89 Řekl jsem: „Dobrá, jdu.“ Sedl jsem do auta, opustil jsem shromáždění a pospíchal do nemocnice. Běžel jsem po schodech, potkal jsem sestřičku a ona řekla: „Už je mrtvá.“

On řekl: „Pojď, každopádně se za ni pomodlíš.“

Řekl jsem: „Vždyť už nežije.“

Řekl: „Každopádně se pomodli.“

„To už neprospěje.“

Řekl: „Tak se aspoň na ni podívej.“

90 Vstoupil jsem tedy dovnitř. Měla tmavě červené… myslím, že se tomu říká kaštanové vlasy. Velice hezká žena. Na obličeji měla několik pih a veliké hnědé oči. „A tato žena, Billy“, řekla sestřička, „umírala v tak hrozné agónii, a vykřikovala nahlas tvé jméno a volala: ‚Řekněte mu, aby mi odpustil,‘ až se tyto pihy jevily jako bradavice.“ A její veliké oči byly vybouleny, a její víčka na nich napůl zavřena. Jistě víte, co se děje s umírajícím člověkem, jeho… obě ledviny a střeva se vyprazdňují, a tak z jejího těla šly ještě výpary. A umřela v takové agónii, neboť… nikoliv proto že zneuctila mne, nýbrž zneuctila evangelium, které jsem kázal, a Bůh to potvrzoval znameními a divy.

91 Jednou, když jsem promlouval k jistému hříšníku v New Albany a vedl jsem ho ke Kristu, jistý mohutný muž, drsné povahy, který byl v garáži, můj přítel… jeho zeť byl správcem v garážích ve vedlejším bloku. A já jsem tam stál a kázal v době oběda, jedl jsem chlebíček a promlouval jsem s ním o Bohu. Přes den jsem hledal nějaké vhodné místo k poobědvání, a zároveň jsem se pokoušel získat nějakou duši pro Krista. On mi řekl: „Pane Branhame,“ řekl… byl jsem tehdy mladičkým kazatelem. On řekl: „Pane Branhame,“ řekl, „moje

maminka měla stejné náboženství, takové jdoucí od srdce náboženství.“ A slzy mu kanuly po tvářích.

Řekl jsem: „A kdy ona zemřela?“

Řekl: „Před léty. Vždy se za mne modlila.“

92 Řekl jsem: „Bůh, který vyslyšel její modlitby, se je nyní snaží naplnit.“

93 A onen muž právě přišel, a řekl: „Ahoj.“ Byl podnapilý. Řekl: „Hej, Billy.“ Řekl: „Můžeš do mé garáže přijít kdykoliv chceš,“ řekl, „přijď, ale,“ řekl, „nepřicházej sem s tím tvým holly roller náboženstvím.“

94 Ohlédl jsem se na něj a řekl: „Tam kde není vítán Kristus, tam nejdu ani já.“

95 A on se otočil a řekl: „Ale, jdi, jdi, hochu.“

96 Ale ve svém srdci jsem slyšel pravit hlas: „Budeš žíti, co rozséváš. Lépe by mu bylo, kdyby mu byl na hrdlo zavěšen žernov mlýnský a vržen byl do moře.“ A v ten den odpoledne, jej přejel jeho vlastní zeť dvoutunovým nákladním Chevroletem a porazil ho na zem.

97 Vidíte, musíte respektovat Boha. Musíte… Bůh vyžaduje respekt. On to prostě vyžaduje.

98 A Miriam to měla rovněž vědět. Stejně tak to měl vědět Aron, on… vědět, že Mojžíš byl veden Duchem Božím v tom, k čemu byl povolán, aby to vykonal.

99 Před několika dny mi napsal dopis jistý baptistický kazatel, který je odtud. Ó, on mi spílal a nadával! Řekl: „Jsi naprostý lenoch! Služba, která by se měla vyrovnat té Eliáše proroka,“ řekl, „a ty posedáváš kolem chalupy a lenošíš!“

100 A tak Billy, který byl v té době sekretářem, mu napsal dopis. A potom on uvažoval: „Nu, musím mu napsat,“ řekl. Ale potom uznal za vhodné, abych si to nejdřív přečetl. Byl v tom kus diplomatického vkusu. On řekl: „To nepíše otec, nýbrž já.“ Řekl: „Řekls, že otec má službu jako Eliáš.“ A řekl: „Řekls, že vysedává u řeky a chytá ryby rukama, nebo chodí s puškou v ruce po horách.“ Řekl: „Co řekneš potom o Eliáši, když seděl u potoka tři roky?“ Řekl: „Copak nevíš, že takoví jsou vedeni Duchem Božím k tomu, co mají konat?“ Vidíte, každý by raději šel svou vlastní cestou. Ale ten muž musí být veden Duchem Božím, a my jej musíme respektovat. A tím to hasne.

101 A jednou jistá vzácná duše, zde z města, spatřila jiného bratra. On řekl: „Kde je Bill?“

On řekl: „Odjel do Kanady.“

Řekl: „Domnívám se, že opět jel lovit.“ Řekl: „To jsou nesmysly.“

102 V pořádku, takový člověk… nevěděl, že jsem pod působením síly Ducha svatého, skrze vidění a „Tak praví Pán,“ abych tam jel. Co si potom počnete v soudný den? Co potom prospěje, když přijdu k lůžku takového člověka, abych se za něj modlil? Za prvé, on mi vůbec nevěřil. A když přicházejí lidé a mluví různé věci, a tváří se jako bych nevěděl, že tomu nevěří. Myslí si, že mne popleskají po zádech a řeknou „bratře“, přesto vím, že tomu nevěří. Oni tomu stejně nevěří. Můžete mít… nemůžete pro ně vůbec nic udělat. Oni mě volají, abych se za ně pomodlil, ale to jim nepomůže. Neboť, vidíte, oni se vůči tomu chovají neuctivě. Musíte tomu věřit. Pozorujte ty, kteří tomu opravdu věří. Vidíte, musíte to respektovat.

103 Jezábel za dnů Eliáše nerespektovala Eliáše! Jak jen mohla… Eliáš byl vskutku jejím pastorem. Jistě. Ó, ona to nepřijala. Propánakrále, ne! To byla ateistka, nevěřící, nebo modloslužebnice, a měla svého vlastního pohanského kněze. Ale Eliáš byl jejím pastorem. Bůh ho tam poslal, za tím účelem. On byl pastorem i… i když ji vyčinil a řekl ji její hříchy, přece byl jejím pastorem. Ona to vůbec nepřijala, a chovala se vůči němu neuctivě. Vskutku ho nenáviděla. A co se s ní stalo? Bůh poslal psy, aby ji sežrali na ulici. Tak je to. A proč? Znevážila poselství, které kázal Eliáš.

104 Bůh vyžaduje respekt. Musíte to mít. Jestliže chcete cokoliv obdržet od Boha, musíte Jej respektovat. A musíte to dělat ze srdce, z hlubin srdce. Prostě musíte.

105 Ale ona, jelikož nerespektovala Božího proroka, nerespektovala Jej samotného. Ona věděla, že Eliáš byl prorokem. V Izraeli se nemohlo nic stát bez Eliáše. Jakže! Jeho vidění, a tak dále, to všechno bylo před Bohem dokonalé. On je ale tupil! Propánakrále, ano! Útočil proti každé denominaci a tak dále. A tupil vše, co neslo na sobě známku hříchu, od toho nejmenšího do největšího, krále a všech ostatních. Jeho kritika neušetřila nikoho. Museli si uvědomit, že byl prorokem. Nemohli se před tím skrýt. Ano, přátelé.

106 Achab se jej dokonce pokoušel obžalovat kvůli suchu. A byl to on, který se modlil, aby Bůh to sucho poslal. Ano, on to učinil. A řekl: „Mám moc uzavřít nebe; nebude ani deště ani rosy na zemi, toliko

podle řeči mé.“

107 Umíte si představit tu malou nalíčenou Jezábel, jak nohama dupala po podlaze? „Ten starý pokrytec! Ten starý pokrytec, který způsobil, že tolik malých dětí musí strádat,“ a tak dále. Eliáš je chtěl ovšem přivést zpět k Bohu. Chtěl přivést národ zpět k Bohu, viďte. A vypadalo to tak, že namluví lidem: „Chcete mi říci, že věříte, že ten malý chlapík, který tak ublížil této krajině, že není ani deště ani rosy? Pomocí svého pokrytectví a kouzel (ať tomu říkala jakkoliv), vždyť on je pouhým kouzelníkem a věštcem, a tak dále. On zavřel nebe, že neprší, a přivodil tak strádaní na lidi. A vy chcete říci, že to je vůle Boží?“

108 A vskutku, to byla vůle Boží! Ať je to cokoliv, hleďte, musíte se podívat… musíte respektovat Boha, nehledě na to co koná. On ví, co dělá. Vypadalo to špatně. Trpěly děti, trpěli dospělí, umíral dobytek, umíraly ovce, nikde nebyla voda. Noci byly horké a suché, slunce sálalo jako mosaz na nebi během dne, po dobu tří let a šesti měsíců. Eliáš seděl na hoře a řekl: „Nespadne ani kapka deště, dokud neřeknu.“ Vskutku. Ó, a oni ho nenáviděli!

109 A když jej konečně Achab nalezl, řekl mu: „Ty jsi ten původce toho trápení v Izraeli, že ano?“

110 Eliáš mu pohleděl rovnou do tváře a řekl: „Nikoliv já, nýbrž ty jsi původcem toho strádání v Izraeli.“ To souhlasí. Hleďte, ani Achab jej nerespektoval. A víte, co Eliáš Achabovi řekl: „Jelikož jsi prolil nevinnou krev Nábotovu, stejně tak budou psi na ulici lízat krev tvou.“ A vskutku lízali! Neboť nerespektoval Božího posla. To je ryzí pravda. Oni ho nerespektovali.

Miriam ho nerespektovala. Aron jej rovněž nerespektoval.

111 Nezáleží na tom, kdo jsi, křesťan, nekřesťan, Bohu musíš prokázat respekt, respektovat to, co koná, jinak budeš trpět ty následky. Buď na to přistoupíš, nebo budeš vydán soudu; to, co si zvolíš.

112 Jak bych mohl obstát se svým svědectvím každé hodiny, s tím, čeho jsem byl svědkem během svého života, co jsem spatřil v jiných zemích a jiných místech v naší zemi, a tak dále; míním věci, které se staly. Ale i kdybych na to nebral zřetel, jen abyste si mohli udělat představu o tom, co vám chci říci, musíte to prostě respektovat. Viděl jsem mladé lidi sedící ve shromáždění, a chichotali se a tropili si žerty během shromáždění, a za méně než dvacet čtyři hodin byli rozmačkáni na ulici. Viděl jsem mladé lidi sedící ve shromáždění, během jednoho

roku co jsem byl na tom místě, a během následujících asi šesti měsíců, kdy jsem se na to místo vrátil, téměř všichni byli ti, tam, buď leželi někde zasaženi nemocemi, a tak dále. To je pravda. Musíte to respektovat.

113 Vzpomínám si jak jednou večer jistá mladá dívenka z Tennessee, když jsem vycházel ze dveří ven (poté co jsem kázal v baptistickém kostele), a vycházel jsem dveřmi ven. A cítil jsem nutkání, abych ji toho večera zavolal, aby přišla ke Kristu. Nu, ona se mi vysmála do tváře, když jsem ji říkal, aby přišla ke Kristu. Mimochodem, byla to dcera jednoho z Diakonů. A když jsem onoho večera stál při dveřích, ona tam na mne čekala. Když jsem vyšel ven, řekla: „Chci ti něco říci na rovinu, neuváděj mne podruhé do takové trapné situace.“

Řekl jsem: „Volal tě Bůh.“

114 Řekla: „To je nesmysl! Jsem mladá, na takové věci mám spoustu času.“ Řekla: „Můj otec je dosti nábožný, a to stačí na nás všechny doma.“

115 Řekl jsem: „Ale nikoliv pro tebe, sestro. Jeden každý musí mít své náboženství.“

116 Ona řekla: „Až si budu přát se s někým o tom pobavit, zvolím si někoho rozumnějšího a ne takového jako ty.“

117 Řekl jsem: „Jen jdi a mluv si, co se ti líbí. Mně to nevadí, ale ty toho jednou budeš litovat.“

118 Krátce potom jsem projížděl znovu tímto městem. A ona kráčí, jen ve spodničce a poflakovala se s cigaretou v ruce, a nabídla mi sklenici vodky. Tatáž osoba! A zde je její svědectví. Řekla mi: „Pamatuješ si ten večer, kdy jsi mne tam zavolal?“ Řekla: „To byla pravda.“ Řekla: „Duch Boží mi osvědčoval té noci, a pokoušel se mě přimět, abych přišla.“ Pokračovala: „Od té chvíle, mohla jsem vidět duši mé maminky, jak se smaží v pekle jako lívanec, a smát se tomu.“ A to se stalo, vidíte?

119 Musíte respektovat Boha. To stačí. Musíte, bratři. To stačí. Jezábel jej nerespektovala.

120 A vzpomínám si ještě na jedny neuctivé děti. Vychovávaly se v domě…

121 Když pominuly dny Eliáše, lidé ho nenáviděli, neboť přivolal

hladomor na tu zem. Jistí lidé učili své děti, že: „Eliáš, ten muž byl vzat do nebe? On byl někde zabit, a oni jej pohřbili a schovali.“ Oni tomu nevěřili.

122 Elizeus zaujal jeho místo. On byl nyní poslem tohoto období, když Eliáš byl vzat. A když procházel jedním městem, a děti, malé děti tohoto města, běžely mu naproti a posmívaly se mu, říkajíce: „Běž, ty starý plešatče, proč jsi nezmizel jako Eliáš?“ Zde to máte. To nebylo nerespektování člověka; to bylo nerespektování jeho poselství. On byl Eliášovým nástupcem. On měl pomazání, duch Eliášův byl na něm. On chodil a konal ty stejné skutky, jako kdysi Eliáš. Haleluja!

123 Ježíš řekl: „Kdo věří ve mne, skutky, které já činím, i on činiti bude.“ Ano. „Znamení tato budou následovat ty, kteří věří.“

124 Oni jej nerespektovali. Nerespektovali Elizea, neboť věřil Eliáši, neboť Duch byl na něm. A on se obrátil a udeřil pláštěm Jordán, a ten se otevřel, a potom konal ty stejné skutky co Eliáš. Dokonce všichni kazatelé ze školy proroků řekli: „Duch Eliášův odpočinul na Elizeovi,“ a hodně se o tom v okolí povídalo.

125 A vsadím se, že tito lidé se posmívali, a jeden druhému říkali: „Hej, hej, koukejte, koukejte tamhle. Ta banda svatých blouznivců, fanatiků, říkají, že ten muž odešel do nebe, aniž by umřel, že shůry přijeli koně. Nic jsme neviděli.“ Opravdu, oni neviděli. Opravdu ne, skutečně. „Neviděli jsme žádné koně. Neslyšeli jsme nikde žádný kočár. To je nesmysl! Ten starý chlapík umřel, a oni jej jednoduše pohřbili, a nyní se pokoušejí dělat z toho nějaké řeči.“

Dnes je to naprosto stejné!

126 Stejně tak vyprávěli o Ježíši, říkali: „Ale, ale, přišli a ukradli ho v noci.“ Dokonce za tím účelem uplatili žoldnéře, aby to tak říkali. Ale On vstal z mrtvých!

127 A Eliáš byl vzat v ohnivém kočáru s ohnivými koňmi.

128 A když se tento mladý prorok ubíral touto cestou, a procházel městem… vlasy mu vypadly už v mladém věku. A když šel, tyto děti za ním běžely a pokřikovaly: „Hej, proč jsi neodešel s Eliášem?“ Říkaly: „Jsi starý plešatec, ty!“ Vidíte? Nerespektovaly ho. A co učinil Elizeus? Obrátil se v síle Ducha, a vyslovil kletbu na tyto děti. Co se potom stalo? Z lesa vyšly dvě medvědice a usmrtily dvaačtyřicet dětí z toho počtu. Ano. Nerespektování, neuctivost. Tak nelze jednat. Boha musíte respektovat.

129 Kdyby některé z těchto dětí řeklo, kdyby jejich otec a matka řekli: „Hele, koukejte, děti, vždyť lidé vyprávějí, že Eliáš byl vzat vzhůru. My to přesně nevíme, ale každopádně, i když nevíme, zda se to stalo, nebo ne, ale pravím vám, raději to nechme na pokoji. Nechte to být.“ Když prochází… zaslechli jsme, že dnes bude procházet tímto místem, a na ulici se bude konat bohoslužba. Pokud ano, když jej potkáte na cestě do školy, hezky mu řekněte: „Dobrý den, velebný pane. Jak se máte, pane? Nebo něco takového. Oslovte jej takto.“

130 Ale místo toho, není pochyb o tom, že doma jim bylo řečeno… ó, ony slyšely, co si máma s tátou u stolu povídali, a jak se na sebe smáli a říkali: „Víš co! Vyprávějí, že tento holly roller byl vzat vzhůru. Věříš takovým řečem? A říkají, že ten plešatec (který je plešatý jako dýně, a ještě mu není přes pětatřicet), a on tudy bude dneska procházet a pořádat pouliční bohoslužbu. On si myslí, že mu na takové nesmysly naletíme. Jakže! Vždyť to je pouze takový malý… to bude fraška. Nic jiného. On ani nepřijde do našeho kostela, viď. Je stejný jako ten Eliáš, on nechodí do našich kostelů. Snad… to jsou kouzla, podvody, které předvádí, stejně jako Eliáš.“ Oni mu nevěřili. A takto se poučovaly ty malé děti doma.

131 Kdyby se vyučovaly uctivosti, respektu, pak by přišly k tomu Božímu proroku, a požádaly jej, aby se za ně pomodlil.

132 Místo toho byly poučovány vtipkovat, a posmívat, a tropit si žerty. Obdobně jako děti v dnešní době, příliš mnoho z nich si během pouliční bohoslužby tropí žerty. Dělají si legraci z kázání evangelia.

133 A tak Elizeus proti nim vyslovil kletbu, ve jménu Páně. Ne kvůli těmto dětem, nýbrž kvůli neuctivosti rodičů, kteří vychovávali tyto děti způsobem bez respektu vůči Bohu. Dvě medvědice přišly a usmrtily z toho hloučku dvaačtyřicet dětí. Byl to nedostatek uctivosti. Bůh vyžaduje respekt! Když nerespektovaly Jeho proroka, nerespektovaly Jej samotného. To nevadilo, že tomu nevěřili, měli držet jazyk za zuby, vyhnout se tomu. Ale nikoliv, oni si musili přispět svou troškou do mlýna. Přece mluvili, to co neměli. A co je potkalo?

134 Zastavme se u některých lidí, kteří respekt prokázali. Pozastavme se u Sunamitské ženy, a toho samého proroka Eliáše. Ona ve skutečnosti nebyla Izraelitkou. Pocházela ze Sunu, ale věřila Bohu. A když spatřila toho muže procházejícího městem, a uslyšela jej mluvit, spatřila znamení, která učinil.

135 Historie nám praví - nevím zda to je pravda nebo ne - že jednou

smečka divokých psů se pokoušela dostat malé děvčátko. To není v Písmu, to je příběh, který jsem četl. A bylo tam řečeno, že ta Sunamitská žena stála na rohu, a spatřila tu smečku psů pokoušejících se zabít to děvčátko. A ten svatý muž procházel městem, a pozdvihl svou hůl k Bohu a poprosil o milost pro tyto děti, a ti psi se otočili a nechaly je na pokoji. Nevím, jestli to tak opravdu bylo, nebo ne, ale je to možné, nevím.

136 Ale každopádně ta žena řekla… když… Bible… když zpozorovala, že je to svatý muž, zpozorovala, že se něco stalo. Spatřila, kým on je, a poznala, že to je svatý Boží muž. A místo nerespektování, jak učinila Jezábel, ona mu prokázala úctu. Řekla svému muži: „Jsme to schopni učinit. Prosím, postavme zde takový malý příbytek. Dejme mu malé místečko, neboť je unaven. Pozoruji to na něm. On už stárne, vidím jeho šediny, které visí v jeho plnovousu, jeho stará kostnatá ramena, když touto cestou prochází, jeho ochablé ruce, asi takto. A když tudy jde, s připásanou nádobkou oleje, s kouskem kůže kolem svých beder v tom horkém slunci, jeho tělo mi připadá sežehnuté a opálené. Prosím tedy, postavme mu takovou malinkou světničku, aby se měl kde zastavit. Zavoláme stavitele, a až přijde, postavíme mu malé místečko, a nastěhujeme ho tam, neboť pozoruji, že jeho duch, podle jeho ducha, že to je svatý muž. To je muž Boží.“ Ó, jaký to rozdíl!

137 Její manžel s tím souhlasil. Snad řekl: „Miláčku, i já jsem si všiml tohoto muže. Slyšel jsem ho, pozoroval jsem ho, spatřil jsem jeho skutky. Vím, že to je svatý muž Boží. A tak to tedy učiňme tak.“ A dali zavolat stavitele, a postavili mu malé hezké místečko, nastěhovali tam lůžko, aby měl na čem odpočinout, lehnout si a odpočinout si. Zařídili i místo, kde by si mohl umýt nohy, trošku vody a tak dále, všechno mu zařídili.

138 A když prorok šel kolem, jeho duše tím byla samozřejmě obšťastněna, když viděl, že někdo pro něj něco udělal. Řekl tedy Gézimu: „Jdi a zavolej ji, a zeptej se, co bych mohl učinit pro ni já. Snad mohu o ní promluvit s králem, nebo s hejtmanem?“

139 Ona řekla: „Bydlím uprostřed svého lidu, nic nepotřebuji.“

140 Ale Gézi řekl: „Ona je bezdětná. A její muž už je dosti starý. On je starý. A nemají děti.“

141 Mohu si představit Eliáše, jak leží na svém malém lůžku, že díky její přičinlivosti má takové požehnání, že si mohl umýt nohy a plnovous a tak dále, a že si mohl lehnout, a nepochybuji o tom, že

přišlo vidění od Hospodina, neboť ono to vždy způsobilo. A tak řekl: „Jdi a zavolej ji, aby se postavila přede mnou.“ Aj! „Jdi a řekni ji, že respektovala Boha. Jdi a vyřiď ji, aby sem přišla.“

142 Když se postavila ve dveřích, řekl: „Tak praví Pán. Za rok o tom čase budeš mít dítě.“ A asi v tuto dobu za rok měla dítě.

143 Potom satan… když mu bylo asi dvanáct let, byl jednou s otcem na poli, a satan řekl: „Nyní se zbavím toho dítěte,“ a tak ho zasáhl slunečním úžehem. A umřel v matčině náruči.

144 Copak ji to znechutilo? Nikoliv, přátelé. Ona řekla: „Osedlejte mula a pospíchejte, nezastavujte se. Jděte na horu Karmel, k této hoře, neboť on tamtudy nedávno procházel.“ Ó, ó, ó, aj! Tak je to! To je respekt. To je respekt.

145 A její muž řekl: „Jedeš k muži Božímu?“ Řekl: „Přece není ani novoluní ani sabat, on tam nebude v…“

146 Ona řekla: „Všechno bude v pořádku, jen osedlejte mula, a nechte mne jít.“ A tak odjeli.

147 A tak přijeli k té hoře. A když starý Eliáš pohleděl z jeskyně, vyšel ven a pohleděl na ně, řekl: „Vypadá to, jako by sem přicházela ta Sunamitská.“ Řekl: „Ona je zarmoucena.“ Řekl: „Běž ji naproti.“ A řekl: „Ona je v srdci zarmoucena, a Bůh mi o tom nic neřekl.“

148 Hleďte, Bůh vám není povinen všechno sdělit, viďte, on neřekne všechno dokonce svým prorokům. On koná, co chce, On je Bohem.

149 Eliáš řekl: „Bůh…“ Co kdyby Eliáš řekl takhle: „Proč jsi mi neřekl, kvůli čemu přichází? Proč jsi mi o tom neřekl?“ Nespatřil by nic. Ale pro Eliáše to bylo v pořádku, cokoliv se dělo.

150 A kdyby ona přišla a řekla… kdyby řekla: „Ty říkáš, že jsi služebníkem Božím? Ty jsi pokrytec! Věřím, že nejsi nic, jsi pouhý holly roller?“ Nikdy by se nestalo to, co se stalo, vidíte. Bůh nás někdy zkouší, chce se přesvědčit, co budeme dělat.

151 Ale místo toho, ona běžela k jeho nohám a poklonila se, jako kdyby to byl Bůh. A řekla… odhalila před ním, oč se jedná. A Eliáš řekl: „Vezmi mou hůl, a polož na to dítě.“

152 A když to učinil, žena řekla: „Živť jest Hospodin a živať jest duše tvá (ó, aj!), služebníče Boží, že se tebe nepustím. Budu zde tak dlouho, dokud Bůh nepošle vidění.“ A starý Eliáš tam ještě chvíli setrval, pak opásal svá bedra, vzal svou hůl a šel.

153 Vstoupil do pokojíčku kde leželo to dítě, to mrtvé dítě. Chodil sem a tam po světnici, takto, několikrát. Kvůli této uctivé ženě, ženě, která ho respektovala, muži který ho respektoval, a věřil, že on je Božím mužem, chodil sem a tam, a vzhůru a zpět po světnici, dokud Bůh neodpověděl. Amen. Potom se položil na dítě, a ono sedmkrát kýchlo, a on je pozvedl a dal matce. Odešel, a vrátil se do jeskyně. Ona respektovala Božího muže! Amen. Bůh vyžaduje respekt.

154 A co s Martou? Ona vždycky myslela na to, jak Ježíši přichystat dobrý oběd. Marie byla žíznivá naslouchat Slovu Božímu, proto se posadila a poslouchala ho. Ji nezajímalo, zda povlaky polštářů už někdo vyměnil, nebo zda záclony nejsou zaprášené, nebo zda je něco k jídlu či není, ona chtěla jen slyšet, co řekne Ježíš. Ale Marta mu vždycky chtěla uvařit dobrý oběd, a vždy se ujistila, že křeslo je měkké, a že je na správném místě, a všechno že je čisté. Ona chtěla něco pro Ježíše udělat podle vlastní představy; a Marie to chtěla udělat zase svým vlastním způsobem. Ale jednou když přišel Lazar… mnoho lidí mluvilo proti Martě, říkali, že by se měla více o to zajímat. Ó, ne, okamžik prosím. Ale potom se naskytla příležitost i pro Martu. A když Ježíš… když umřel Lazar, její bratr, poslala pro Ježíše, aby přišel a modlil se za něj. On nepřišel. Nevšímal si toho volání. Odešel na jiné místo. Poslali k němu znovu. On si toho nadále nevšímal.

155 A když konečně přišel, ona nyní mohla klidně k němu přijít a říci: „Proč jsi nepřišel? Proč jsi nepřišel, když jsme tě volali? Můj bratr zde ležel nemocný. Opustili jsme svou církev, naši organizaci, učinili jsme všechno za tím účelem, abychom mohli následovat tvé poselství, neboť jsme uvěřili, že jsi mužem Božím. Jak tedy mohl Boží muž…? a my dvě jsme nyní siroty… tři osiřelé děti, tři osiřelí lidé, a na živobytí jsme vydělávali zhotovováním tapisérií do svatyně. Byli jsme tam členy. Maminka i tatínek tam byli členy. Ale jelikož jsi nás podvodně namluvil do této věci, abychom uvěřili tomu, co vyučuješ, když říkáš, že jsi Synem Božím a Bohem poslaným prorokem, a tak dále… jak jsme jen tomu mohli věřit, člověku, který nedopřál sluchu, když jsme tě volali? Když jsem byla v nouzi a potřebovala jsem tě, ty sis mého vzkazu nevšímal, a klidně sis šel dál. A poslala jsem znovu, a ty sis toho nevšímal. Jak jsi to jen mohl udělat?“ Kdyby se zachovala takto, to vyprávění by dnes znělo jinak.

156 Co ona učinila? Běžela rychle na místo, kde On byl, padla k jeho nohám a řekla: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by neumřel.“ Ó, tak je to. Co ona učinila? Ona prokázala respekt. Nacházela se v přítomnosti

Boha, a respektovala Jej. Nazvala Jej svým Pánem. „Pane, kdybys tu byl.“ (Nikoli: „Posílala jsem po tebe!“ Na to vše už nevzpomínala.) „Nyní jsi zde. Kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel.“

On řekl: „Tvůj bratr vstane.“

157 „Ó,“ řekla, „ano, Pane, vím, že vstane v ten den nejposlednější.“

158 A On jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude. A každý kdo žije a věří ve mne, neumře na věky.“

159 „Věřím, Pane, že Ty jsi Syn Boží, který přijíti měl na svět. A i nyní, Pane…“ Ó! „I nyní!“ Nikoliv: „Pane, měl jsi učinit to, a měl jsi učinit ono!“ Ale: „I nyní, cokoliv požádáš od Boha, dá tobě Bůh.“ To je ono.

160 Kéž bychom dnes večer mohli říci totéž: „Ó, můj bratře, věřím, že cokoliv požádáš Boha, dá tobě Bůh.“ A dostaví se ten stejný výsledek.

161 Ale nezáleží na tom, kolik On, kdyby… víme, že byl Synem Božím. Kdyby to ona nerespektovala, pak by to nepůsobilo. Ale ono to vyvěralo z jejího srdce. Řekla: „I nyní, Pane, o cokoliv požádáš Boha, dá tobě Bůh.“ To je ono. To vyvěralo z jejího srdce, ona tomu věřila. I kdyby šel lovit, nebo rybařit, na tom vůbec nezáleželo.

162 Ne, kdyby Eliáš si šel zarybařit nebo na lov, ta Sunamitská by v tom nespatřila žádný rozdíl. Ona nadále věřila, že byl Božím mužem. Jistě. Nezáleží přece na tom, co by on činil, pro ni byl on nadále oním Božím mužem, neboť spatřila Boha konajícího v jeho životě.

163 A když Marta, nehledě na to, co se zatím stalo, ona rovněž spatřila Boha konajícího v Něm. Řekla: „I nyní, Pane, cokoliv požádáš Boha, dá tobě Bůh.“ Ó, tak je to.

164 On řekl: „Tvůj bratr vstane.“ A poté řekl: „Kde jste jej pohřbili?“ A šli k hrobu. A On zavolal Lazara z hrobu, poté co byl čtyři dny mrtev. Proč? Neboť Lazarova sestra ho respektovala.

165 Nejste-li schopni respektovat člověka, pak aspoň respektujte úřad, který zastává od Boha. To je ryzí pravda, respektujte ho. Jestliže přichází nějaký kazatel, třeba váš pastor, respektujte jej vždycky. Slyšel jsem, jak se v některých sborech vyjadřovali o svém pastoru, mluvili o něm, jak ho podceňovali, zesměšňovali. Jak může tento pastor udělat pro vás cokoliv dobrého? Není s to. Vy neres-… nemíním tím tuto církev, ale mám na mysli církve, které jsem viděl, které… musíte

milovat svého pastora. A brát v úvahu, že je pouze lidskou bytostí, a přesto jej Bůh učinil pastorem. Duch svatý jej učinil dohlížitelem, a s ohledem na to, musíte respektovat ve svých srdcích, jakožto Božího služebníka, a Bůh bude za to respektovat vás.

166 „Kdo mne přijímá, přijímá toho, který mne poslal," řekl Ježíš. „Kdo mne nepřijímá, nemůže přijmout jej." Vidíte, oni říkali, že Bůh je jejich Otcem; On jim řekl: „Vaším otcem je ďábel."

167 A tak vidíte, musíte to respektovat a věřit tomu, věřit, že On je. Ano, Marta tomu tak věřila.

168 Dnes ráno chci podotknout jednu malou věc, když tehdy přišla tato kananejská žena. Ona byla hořce odmítnuta. Tam stál On, Žid; ona byla pohanka. Ona přišla k němu. Neuměla k němu přistoupit, ale byla v nouzi, a věděla, že on byl Synem Božím. Věřila tomu. Jestliže Bůh vyslyšel jeho modlitby za druhé, pak vyslyší modlitbu i za ní. A věděla, že to, co řekne, je Slovo Boží. Jestliže to bylo Slovem Božím pro židy, pak to bylo Slovem Božím i pro pohany, cokoliv by řekl. A Ježíš ji podrobil zkoušce. Ona řekla: „Pane, smiluj se!" Pozorujte to. Ne, ona řekla: „Synu Davidův," neboť zaslechla, že židé ho oslovují „Synu Davidův." Inu, pro ni On nebyl Synem Davidovým, viďte. Ona řekla: „Synu Davidův!" Takovým způsoben byl oprávněn přistoupit Židům. Ale, jelikož ona to uslyšela od druhých, pokoušela se přijít k němu tímto způsobem, neboť chtěla prokázat respekt. Chtěla ukázat respekt. To nebylo se zlým úmyslem; Ježíš by to poznal. Jistě, On by to poznal. A tak, když přišla, oslovila jej: „Synu Davidův, smiluj se nad mou dcerou, kterou hrozně trápí ďábelství."

169 On se k ní obrátil a řekl: „Není slušné vzít chléb dětem a hodit štěňatům." Fí! Co to teď bude? To byla rána! Nejen, že odbyl její žádost, nýbrž ji nazval psem. Ano prosím. A nakolik víte, pes je tím nejhanlivějším označením v Bibli. Tak tedy, On řekl: „Není slušné vzít chléb dětem a hodit štěňatům."

170 Ona řekla: „To je pravda, Pane." Pane, teď to docílila. Pro ni On nebyl Synem Davidovým, nýbrž Pánem. Řekla: „To je pravda, Pane. To souhlasí, avšak štěňátka jedí drobty, které padají pod…", nebo správně, „… ze stolů pánů jejich." To zapůsobilo. To byl respekt.

171 Ježíš se k ní obrátil a řekl: „Veliká jest víra tvá. Jdi domů, nalezneš svou dceru tak, jak jsi uvěřila." Proč? To byl ten správný přístup.

172 Co kdyby se obrátila a řekla… obrátila se a řekla: „To není pro

mne, abych brala…“ jinými slovy: „To se přece nehodí.“

173 Řekněme, že by jednou přišel nějaký katolík a řekl: „Ó, bratře Branhame, vím, že Bůh vyslychá tvé modlitby, zde za tyto lidi. Pomodlíš se i za mne?“

174 A já bych řekl: „Nu, nesluší se, abych okrádal tyto lidi o čas. Jsem tu z toho důvodu, abych se modlil za tyto letniční, ne za vás, bando katolíků,“ vidíte. Co by ona na to řekla? Ó, člověče, mohu si představit, jen by zadupala a zmizela.

175 Ale ona se obrátila a řekla: „To je pravda, Pane. To je pravda, Pane. Ale my, štěňata se spokojíme drobty ze stolů svých pánů.“

176 Podívejte se, to se Jej ihned zmocnilo. Obrátil se a řekl: „Veliká je víra tvá.“ Chceme se pozastavit ještě u jednoho příkladu. Podívejte, to byl její přístup, její respekt. Když mu prokázala respekt, prokázala jej vlastně Bohu.

177 Jednou žil jistý význačný Říman, který miloval židy. A ten měl nemocného služebníka. Ale on se sám necítil hoden, přijít a Ježíše o něco požádat.

178 Vidíte, vždy se snažíte cítit se mnohem menšími, než ve skutečnosti jste. Nebuďte nikdy velicí ve svých vlastních očích. Nu, jste-li velicí, nechť to řekne o vás někdo jiný.

179 Ale, když tato žena… nebo správně ten muž, on řekl, že byl římským setníkem a měl nemocného služebníka, a tak poslal vzkaz, aby ten nemocný služebník mohl být uzdraven. A Ježíš řekl: „Přijdu a uzdravím ho.“

180 A tak cestou spatřil ten Říman, jak přichází On. Mohu si jej představit, jak řekl: „Ó, aj, zde přichází ten Svatý. Zde přichází ten Svatý. Ale já jsem bezvýznamný pohan. Jsem římský setník. Jsem generál… nebo důstojník. Nejsem žid. Nemám právo na to, aby ten svatý muž sem přišel.“ Vidíte ten respekt? Vidíte? „Nemám právo na to, aby ten svatý služebník Boží přišel do mého příbytku.“

181 Vidím Jej, jak se blíží ke dveřím, a on na něj volá a praví: „Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu.“ Patrně, jakožto setník, bydlel ve vlastním domě. Řekl: „Nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu. A nepovažoval jsem se hodným, abych k Tobě přišel, a tak jsem poslal jednoho z tvých požehnaných lidí, židů. Ale mám zde svého velice nemocného služebníka.“ A řekl: „Jsem člověkem pod mocí.“ Řekl: „A řeknu-li žoldnéři ‚jdi,‘ pak jde. A dím-li druhému ‚přijdi,‘ pak

přijde.“

182 Co on tím vlastně chtěl říci? „Vím, že Ty máš veškerou moc. Můžeš říci této nemoci ‚odejdi,‘ pak zmizí. A když řekneš tomu ‚přijdi,‘ pak přichází.“ Viďte, on to pochopil. A jako on měl autoritu nad těmito vojáky, tak Ježíš měl autoritu nade vší nemocí a neduhem. „Stačí, Pane, když řekneš slovo.“ To je ono! „Jen řekni slovo a můj služebník bude žít.“

Ježíš se zastavil, obrátil se k židům a řekl: „Ani v Izraeli jsem nenašel tak veliké víry.“

183 Řekl mu: „Tvůj služebník je už nyní v pořádku.“ Amen. Proč? Kvůli tomu, že měl respekt. On respektoval Ježíše Krista, který byl Bohem nebe.

184 Zřejmě se už připozdívá. Chtěl bych však říci ještě jednu věc. Totiž: všichni tito prokázali veliký respekt, a tak dále, ale dnes je tomu trošku jinak. Jestliže dnes Bůh něco vykoná, lidé se tomu budou posmívat. Myslím si však, že my jsme dnes na tom trošku jinak; asi před 40 léty, když Duch svatý začal sestupovat, ale co s tím lidi udělali? Nechali ty kazatele pozavírat, a nařkli je, že jsou holly rollers. A šlo to dál… dokonce jim ani nedali ve městech najíst, a všechno možné; a oni si museli natrhat někde na železniční trati kukuřici, aby se udrželi naživu. Co tím docílili? Bylo jim přidáno dalších čtyřicet let, těm církvím, během kterých musely všelicos vytrpět. Během tohoto období byly dvě války, ve kterých zahynuly tisíce lidí - místo toho - měla v té době už odejít.

185 Co by se stalo, když tehdy začal Bůh vylévat svého Ducha svatého na církev v těch posledních dnech, co by se stalo před 25 lety, kdy začal posílat svá znamení a zázraky, co by se stalo, kdyby se lidé kolem toho shromáždili? Ale co oni provedli? Řekli: „To přináší smůlu, to je hypnóza, to je mentální telepatie, a to a ono.“ Což kdyby se shromáždily všechny národy, a řekly: „Požehnané buď jméno Páně?“ Co kdyby metodisté a baptisté a presbyteriáni a ti další, si podali ruce a řekli: „Díky Bohu, právě na to jsme očekávali. Duch svatý se začal vylévat. Proč, jsou zde lidé, kteří mají vidění, jsou uprostřed nás proroci, všechny tyto veliké dary, mluvící v jazycích, jsou božští uzdravovatelé, všechno to bylo na nás vylito. Díky Bohu! Přišlo to díky této pokorné malé skupince letničních. Vraťme se tedy znovu do Bible. Vraťme se, bratři, zrušme naše denominace, a buďme si všichni bratry?“ Všechny veliké církve by se shromáždily vespolek, a co by pak následovalo? Bratři, nepotřebovali bychom dnes v naší zemi ani

nemocnice. Určitě. Působily by tak mocné a veliké dary, konaly by se mezi lidmi zázraky, zavládl by takový respekt, a církev by snad už odešla, a to veliké Milénium nastalo.

186 Ale nikoliv, oni to nerespektovali. Oni jim říkali holly rollers, noviny jen čekaly na možnost pošpinit, na nějakou špatnost a umístit tam nějaké sprostoty, a tak dále, a církve na to hýkaly a posmívaly se jim, a odmítaly je, a snažily se udržet je poza městem, a tak dále, bez respektu. Nu, mohl bych o tom dlouho mluvit, ale připozdívá se.

187 Dovolte jen, prosím, abych se ještě zmínil o Branhamově modlitebně. Nyní Bůh začal vylévat na nás dary. Pozorujeme to. Nu, co je dnes Boží dar? To je Duch svatý, to je Duch svatý, který je v nás. Musíme to respektovat. Musíme to respektovat na každé osobě, na kterou to přichází. Musíme prokázat… Boží, božské dary. Když posílá tyto dary, nezáleží na tom, jak ryzí jsou, nebudou se hodit k ničemu, dokud se nenalezneme v takovém stavu, že je budeme respektovat. Někdo může přinést proroctví; jestliže nevěříte v proroctví, pak vám ani neprospěje. Musíte je míti v uctivosti a respektovat je. Musíte věřit, že přichází od Boha.

188 Věřte mu tak dlouho, dokud se neprokáže, že je falešné. Když se ukáže, že je falešné, pak můžete tomu nevěřit. Nemějte s tím už potom nic společného. Ale dokud je dokázáno, že je pravdivé, pak mu věřte.

189 Jak to řekl ve stáří Samuel, když chtěli mít krále. On řekl: „Chci se vás na něco zeptat. Vzal jsem někdy od vás peníze? Chtěl jsem někdy od vás něco na živobytí? Nebo jsem vám něco řekl ve jménu Páně, aniž by se to stalo?“ On řekl: „Vám není zapotřebí král, král vám nic neprospěje.“ A řekl jim, vyslovil tyto otázky, řekl: „Copak jsem vám někdy řekl ‚Tak praví Pán,‘ aniž by se to nestalo?“

190 Nu, tito lidé potom Samueli poctu neprokázali. „Ó, dobře známe Samuele. To je pravda, nemůžeme říci, že bys nám někdy řekl něco, co by nebylo v pořádku, ale přesto chceme, aby se to tak provedlo.“ Vidíte? To není správné. Musíte jednat Božím způsobem.

191 Když přijmeme Ducha svatého, to není pouhý stisk ruky s pastorem. Přijetí Ducha svatého, to je přijetí Krista do svého nitra, neboť on je tím Božím poslem na tento den. Duch svatý je Božím poslem, a my ho musíme respektovat. Když přichází, nehýkejte: Hi! hi! hi! Vidíte toho chlapíka, který tam křičí a brečí, a po tvářích mu tečou slzy. Vidíte na toho chlapíka, jak se mu chvějí a třesou ruce, a jak

pláče. Víte co to je? „To je to emocionální vzrušení…“ to se rovná rouhání proti Duchu svatému. Musíte to respektovat.

192 Pamatujete si, jak jsem byl onehdy v Oregonu, asi… asi před 12 lety. A přišly tam dvě katolické holky, novinářky. Nenamítám proti tomu, že byly katoličky, nic… neboť se mi posmívalo stejné množství, nebo ještě více, protestantů než katolíků. A tato děvčata přišla za tím účelem, aby z toho napsaly reportáž. A jakmile tam přišly, uchopil jsem toho ducha, a řekl jsem jim: „V pořádku, s jakou kritikou se tajíte?“ A to děvče si vytáhlo cigaretu a začalo. A já řekl: „Nezapalujte to, dokud jste v mém kabinetu. Schovejte to.“

193 A chvíli seděly a koukaly na mne, jako by mne chtěly probodnout, a začaly něco mluvit. Řekla: „Dobrá, mám pro tebe několik otázek.“

Řekl jsem: „Mluv.“

194 Řekla: „Jak se to stalo, že máte zde spojení s těmito holly rollers?“ Řekla: „Jste jeden z nich?“

Řekl jsem: „Jsem jeden z nich.“

195 A ona pokračovala: „Nu, chcete mi říci, že na tom je něco zbožného?“

Řekl jsem: „Ne… ty jakožto katolička tomu nebudeš věřit.“

Ona řekla: „Odkud víš, že jsem katolička?“

196 Řekl jsem: „Vím, že jsi katolička. Mohu ti říci, jak se jmenuješ a kdo jsi.“ To jí málem podrazilo nohy.

197 Řekla: „Nu, chceš mi říci, že takoví lidé budou žít zde na zemi, a dostanou se do nebe?“ Řekla: „Nechtěla bych s takovými lidmi být v nebi.“

198 Řekl jsem: „O to se ani nemusíš moc starat. Dokud budeš tímto způsobem uvažovat, tak se tam nedostaneš, určitě ne.“ Řekl jsem: „O to se ani nemusíte starat.“

199 Stál jsem, a hleděl přímo do jejího obličeje. A několik bratří sedělo v té budově. Řekl jsem: „Nejsem popudlivý. Chci ti jenom rovnou říci, na čem stojíš.“ A řekl jsem: „Ty se chystáš napsat… přišla jsi sem najít nějaké nesrovnalosti, ale nikdy nenapíšeš to, co jsem ti nyní řekl. Napíšeš svou vlastní historku. Jen jdi a udělej to, ale já ti neřeknu nic. Napiš si jakýkoliv skandál, a,“ řekl jsem, „předtím, než

umřeš, můj hlas ti bude zvučet v uších. A pokud ne, pak si můžeš být jistá tím, že jsem falešným prorokem.“ Řekl jsem: „Nyní si napiš, co se ti líbí, je to na tobě. Dávám ti svobodu, napsat cokoliv si přeješ. Ale dřív, než umřeš, budeš slyšet, jak můj hlas zaznívá v tvých uších. A neprospěje ti to.“ Řekl jsem: „Nyní jdi, a piš, co chceš.“

200 Chvíli zaváhala. Řekla: „Dobrá, co soudíš o té bandě idiotů, kteří včera večer tolik vřeštěli a řádili?“

Řekl jsem: „To jsou křesťané.“

„Křesťané?“

201 Řekl jsem: „Jistě, to jsou křesťané.“ Řekl jsem: „To jsou křesťané, naplnění Duchem svatým.“

Ona řekla: „To není žádný Duch Svatý.“

202 Řekl jsem: „Jak bys nazvala Ducha svatého?“ Chtěl jsem totiž vědět, co o tom řekne. Řekl jsem: „Chtěl bych ti něco říci.“

203 Ona řekla: „Nechtěla bych mít nic společného s takovou bandou.“

204 Řekl jsem: „Myslím si, že tím nejsi příliš ohrožena,“ řekl jsem, „že by ses měla s nimi ztotožnit.“ Řekl jsem: „Neboť budeš-li mít někdy co do činění s Bohem, nebo některým z těch svatých, budeš se s tím muset ztotožnit.“

Ona řekla: „Co, s biblickými svatými?“

205 Řekl jsem: „Ano.“ Řekl jsem: „Vaše ‚blahoslavená panna Maria,‘ nebo jak jí říkáte, která je vaší bohyní,“ řekl jsem, „dříve než ji dovolil přijít do nebe, musela jít ke dni letnic a přijmout Ducha svatého, a potácet se pod Boží mocí jako opilá.“

Ona řekla: „To není pravda.“

206 Řekl jsem: „Počkej moment.“ Obrátil jsem se, a nalistoval jsem v Knize, a řekl: „Heleď se,“ a otočil jsem se k ní. Řekl jsem: „Zde to máš, v této Knize.“ Ona odvrátila hlavu. Řekl jsem: „Netroufáš si ani přečíst Slovo Boží.“ Vidíte? Řekl jsem: „Ano.“ Vidíte, ona neprokázala respekt. Řekl jsem: „Jestli jsi skončila, pak si vezmi odtud ten balíček cigaret.“ Ale řekl jsem: „Chci tě ujistit o jedné věci. Napiš, cokoliv chceš, ale zapamatuj si moje poslední slova: ‚Ve jménu Páně, vzpomeneš si na ně, předtím než umřeš.‘“ Nenapsala vůbec nic. Ano. Nechala to být.

207 Co to je? Nerespektování, snaha zesměšnit něco, dělat něco, o čem nemá ani potuchy. Jistě.

208 Ale zde v modlitebně, chceme, abyste o tom všichni věděli. Když Bůh začíná na lidi vylévat Ducha svatého… někdy jsem zpozoroval lidi, kteří začali jednat podle těla, po té co byli pod pomazáním Ducha. Viděl jsem, jak se v těchto věcech dostávali do extrémů, ale nemluvte nic proti tomu. Respektujte to, skloňte své hlavy. Snad to nerozumíte, stejně tak i já, ale chci to každopádně respektovat. Nu, musíme mít respekt k Bohu. A když Bůh vyleje Ducha svatého, řekněte: „Díky Tobě, nebeský Otče. Konáš něco pro tu chudou vzácnou duši, která touží po tom, aby jednou přišla do Tvého domu."

209 A viděl jsem lidi… jako tento sloužící bratr, o kterém jsem se zmínil. A my jsme šli, vzali jsme všechny pásky a poslali mu. To byl bratr A. A. Allen. A on řekl, že jsme jej zesměšňovali kvůli té krvi vytékající z ruky, kterou oni nazývají počátečním důkazem Ducha svatého. A tuším, že se jednalo o krev a olej, vytékající z jeho rukou a čela, a tak dále. On řekl, že to bylo… že já jsem se tomu posmíval a řekl, že to bylo z ďábla. Poslal jsem to zpátky, a napsal mu dopis. Řekl jsem: „Bratře Allene…" on rovněž napsal kus papíru, a tam stálo: „Drahý bratře Branhame." Vidíte, ale potom rozeslal traktát po celé zemi. Místo toho, aby přišel a promluvil si o tom se mnou, udělal tohle.

210 Ale zde je právě to, co jsem řekl. Řekl jsem: „Věnuji všech šest dnů v Phoenixu, a pošlu ti své pásky, abych ti to dokázal." Spolu s Leo a těmi dalšími, a poslali jsme jim tyto pásky. Řekl jsem: „Jen jednou bylo zmíněno tvé jméno. Lidé to dali na můj psací stůl a řekli, ‚Bratře Branhame, zrovna zde v městě byl bratr Allen a řekl, že počátečním důkazem Ducha svatého je krvácení z ruky a obličeje, a olej stékající z jeho rukou. To že je počáteční důkaz.'"

211 Řekl jsem: „Nesouhlasím s bratrem Allenem ve věci počátečního důkazu Ducha svatého, neboť nikde v Bibli nenacházím, že by krváceli z rukou, nebo měli na rukou a obličeji olej, který by byl důkazem Ducha svatého." Řekl jsem: „Duch svatý je moc Boží v lidských životech. A Ježíš řekl: ‚Kteří uvěří, znamení tato míti budou,' vidíte. ‚Ve jménu mém ďábly vymítati budou,' a tak dále." Ale řekl jsem: „Chci o bratru Allenovi něco říci: Je znamenitým mužem Božím. A kdybych jen mohl kázat tak dobře jako bratr Allen, nekonal bych vůbec uzdravovací bohoslužby - jenom bych kázal evangelium."

212 Potom, dávejte pozor, když zveřejnil ten dokument, a tak dále, že jsem se toho měl dopustit, jen na základě toho, co někdo jiný řekl.

Ale i když jsem vyjádřil s tímto bratrem nesouhlas ve věci jeho teorie, nikdy bych se tomu bratru nerouhal.

213 A potom, když jsem se nacházel v Minnesotě, oné noci v Minneapolis v Minnesotě, spolu s Gordonem Petersonem, a tam byla ta veliká katedrála. A chlapík, který napsal tuto knihu proti bratru A. A. Allenovi, a řekl o něm všechno, co jen mohl. A řekl: „On byl natolik troufalý, že napsal i tuto knihu o Kousavých démonech, o té ženě, ukázal stopy pokousání démonem na její ruce, a tomu podobné věci.“ Nu, po pravdě řečeno… nevím, jestli by to mohla být pravda nebo nikoliv, neboť ďábel je duchem, vždyť víte; ale tato žena tvrdila, že přišel k ní veliký chlupatý démon a pokousal ji po rukou a po tvářích, a tak dále. A řekl: „A. A. Allen napsal tuto knihu.“ A ten muž, který napsal tuto knihu, napsal rovněž hezký článek o mně, a on seděl jednou večer v mém shromáždění. Když mi bratr Peterson, nebo někdo z nich, řekli, že on tam sedí; vychloubal se mnou, ale ponižoval A. A. Alena.

Pomyslel jsem si: „Zde se naskýtá příležitost zastat se bratra Allena.“

214 A tak jsem vykročil a řekl: „Četl jsem zde v dnešních novinách článek, že jistý muž z tohoto města (a věděl jsem, že on tam sedí) …“ řekl jsem: „On zde praví, že A. A. Allen…“ a znovu celou kritiku. Řekl jsem: „I když si cením jeho komplimentu vůči mně,“ řekl jsem, „že nestojím o peníze a jiné věci, a že mám největší čistotu ve shromážděních ve srovnání se všemi ostatními, a tak dále, řekl velice pěkné věci,“ řekl jsem, „cením si to.“ Ale tento muž, který napsal tento článek, si neověřil své poznámky, když řekl, že A. A. Allen napsal o tom „Kousavém démonu.“ A. A. Allen tuto knihu vůbec nenapsal. „Znám toho muže, co ji psal.“ Řekl jsem: „On tuto knihu vůbec nenapsal. A jestliže ten muž si svůj článek neověřil, pochybuji, že to ostatní, co napsal o A. A. Allenovi, se zakládá na pravdě.“ Takto jsem se ujal bratra Allena. A řekl jsem: „Nicméně jestliže bratr Allen je na omylu, raději bych byl nalezen před soudním tribunálem po boku bratra Allena s jeho omylem, ale snahou o záchranu duší pro Krista, než kritizovat to, co se ten muž snaží vykonat.“ Amen. To je pravda. Ano, přátelé.

215 Jsem s každým, kdo vzývá jméno Kristovo, ať je to protestant, katolík, kdokoliv to je. Mohu nesouhlasit s jeho teologií, ale chci jej respektovat, jakožto služebníka Kristova a svého bratra. Nezáleží na tom, co dělá, musíme respektovat Ducha svatého. Přesně tak. Ano, přátelé. A když se k tomu dostaneme, že to budeme dělat, pak Bůh

vyleje uprostřed nás své požehnání. Na naši malou skupinku asi padesáti, šedesáti lidi, kteří zde spolu tohoto večera sedíme, - kdybychom se jen vespolek spojili dohromady, a vzdali patřičný respekt Bohu a Duchu svatému, a tomu, co koná v dnešním dnu, a respektovali každý dar, a každý úřad, který do našeho středu posílá, Bůh i nadále bude na nás vylévat svého Ducha, a budeme početně růst a bude nás přibývat. Nevěříte tomu? Jistě. Bohu musíme prokazovat respekt.

216 Skloňme na chvíli své hlavy v modlitbě. Dříve než se budeme modlit, rád bych věděl, zda tu není někdo, kdo by chtěl říci: „Bratře Branhame, chci, aby ses za mne modlil, abych měl větší respekt k Bohu, abych před Božími věcmi mohl vždy zmlknout, ať to bude cokoliv, a nechť Bůh vloží do mého srdce, abych mohl vždy respektovat každý Boží dar, který posílá do církve.“ Chcete tedy pozdvihnout své ruce a říci: „Modli se za mne“? Bůh ti žehnej. Téměř každá ruka ve sboru, rovněž i moje.

217 Bože, pomoz mi být tvým služebníkem. Pomoz mi respektovat mé bratry, pomoz mi respektovat mé sestry. A každý Duch Boží, který přichází do shromáždění, ať se jedná o mluvení v jazycích, ať to jsou výklady jazyků, ať to je proroctví, ať se jedná o dar rozpoznání, cokoliv by to bylo, pravím: „Ó, Pane Ježíši, pošli je, pošli je, ó, Pane. Jsem ti tolik vděčný.“

218 A nyní, nebeský Otče, víme, že jsi velikým a hrozným Bohem. Víme, že tvá prchlivost je hrozná. Když se rozhněváš, pak to je hrozné. Prchlivost Boží je schopna během vteřiny zničit svět. Ale když pohlédneš na krev Pána Ježíše, pak tvá prchlivost ustane. Ó, skryj mne ve Skále věků! Pane Bože, nechť je má duše přikrytá krví Pána Ježíše. A nejen má, Pane, nýbrž rovněž těch, kteří jsou zde dnes večer přítomni. Milujeme tě, Pane. A každý dar, který nám dáváš, nechť nám kvůli němu přezdívají jakkoliv, Pane, to přesto nebude… nechceme s tím mít nic společného. Budeme tě respektovat, toho velikého, velikého Ducha svatého. Milujeme tě, Otče.

219 Děkujeme ti za dar uzdravení uprostřed nás. Děkujeme ti za dar proroctví uprostřed nás. Děkujeme ti za dar jazyků a dar výkladu. A, ó, Bože, prosíme, abys i nadále tyto dary posílal mezi nás, dary velikého Ducha svatého. A především, Pane, jsme… v našich srdcích je veliké očekávání na ten veliký, a na vše postačující, dar Ježíše Krista. Děkujeme za Jeho milost a milosrdenství, že nás činí způsobilými pro všechny tyto menší věci skrze své zástupné utrpení a krvácení na

Golgotě. On posvěcuje ty prosté lidi, kteří jej tak rádi slyší.

220 A, Pane, jsme tak rádi, že přicházíš k těm obyčejným lidem. V Bibli, v knize Lukáše, čteme, že ti prostí lidé jej rádi poslouchali. Dnes se říká: „To je přece banda prosťáčků.“ Ale, Pane, to je ten hlouček, který tě tak rád poslouchal, když jsi byl zde v těle. Ten prostý lid Tě rád poslouchal. Ti nadutí, bohatí a mnozí jiní tě nechtěli poslouchat. Králové, velmoži, kněží v těchto dnech, tě poslouchat nechtěli. Ale ten prostý lid tě přijímal rád.

221 A, Otče, dnes večer jsme zde tím prostým lidem, a přijímáme Tě rádi. Jsme rádi, jako ti, kteří se s radostí vrátili a mysleli si jak nádherná věc to je, a radovali se, neboť mohli nésti pohanění pro jeho jméno, když je haněli a nazývali ošklivě. A oni se z toho těšili, byla to pro ně výsada, že mohou trpět pro jméno Ježíše Krista. Otče, Bože, chceme se nyní připojit k těm učedníkům z těchto dob, a říci: „Jsme šťastní.“

222 Dnes večer stojím jako svatý Pavel, když se postavil před Agrippu a řekl: „Podle cesty, kterou oni nazývají kacířstvím, tak sloužím Bohu otců svých.“

223 A Agrippa řekl: „Pavle, tvé veliké umění tě přivádí k bláznovství.“

On řekl: „Neblázním, Agrippo.“

224 Konečně se dostal tak daleko, že ten mu řekl: „Téměř bys mne naklonil k tomu, abych se stal křesťanem.“

225 On mu odvětil: „Přál bych si, aby ses stal takovým jako já, kromě těchto okovů.“

226 Ó, Bože, jakou lásku měl Pavel! On řekl, že by si žádal býti zavrženým, jen aby jeho lid mohl být zachráněn. Ó, Otče, Bože, dej nám vzájemnou lásku. Dej nám tu nehynoucí lásku, tu čestnost a respekt k druhým, abychom byli natolik křesťany, že bychom mohli přehlížet chyby těch druhých, přehlížet, neboť - neboť člověku se dostalo Božího požehnání, třeba že udělá nějakou chybu. Ó, Otče, dej, abychom nehleděli na tyto chyby, u vědomí, že se jedná o vzácného bratra, který snad upadl v něčem do ďáblova osidla. Ale i když to učinil, prosíme, Pane, abys byl nápomocen jemu nebo jí, dostat se z toho ven, abychom mohli v našich srdcích mít lásku a šli za zbloudilou ovcí, a přivedli ji zpět do ovčince. Dej to, Pane. Odpusť nám naše provinění, jakož i my odpouštíme našim viníkům. Dej to, Pane.

A neuvoď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Nebo Tvé je království, i moc, i sláva, na věky. Amen.

(Bratr Neville, přináší prorocké poselství:) „Ano, pravím vám dnes večer, můj lide, že jsem chtěl upoutat vaši pozornost na tu mimořádnou příležitost, abyste pochopili tyto věci, které vám zvěstuji dnešního večera ohledně mé služby (duchovních úřadů). Ano, pravím vám dnes večer, učinili jste dobře, že jste naslouchali mému hlasu, a dbali na mého služebníka, který k vám promlouval. Neboť dnešního večera jsem opět potvrdil jeho úřad ve službě. Ano, svého služebníka, mého proroka, kterého jsem přivedl mezi vás, a to dvakrát dnešního dne. Pravím, nechť se vaše srdce ve vás dnes večer obměkčí, neboť během této večerní bohoslužby zjevuji, a rovněž během dne, že vám zjevuji úřad mého proroka pro tento den. Ano, pravím, poslouchejte ho v tom, co vám dnes večer mluvil a hle, já vás odměním mnoha dobrodiními, která přijdou do vašeho domu. Ano, budu se o vás starat, jako se jemný otec stará o své děti. A hle, můj služebníče tohoto večera, ano, pozvedl jsem tě v očích těchto lidí, kteří na tebe hleděli. A pravím, můj služebníče, ano, byl jsem s tebou, ano, a budu s tebou i nadále, a na tebe vkládám věci, které budou součástí úřadu mého proroka. Ano, pravím, že tě požehnám v mnohých věcech a na mnoha místech. Pravím dnes večer, v tomto čase upevním v srdcích těchto lidí, že, ano, toto je doba, kdy bychom měli urovnat sporné otázky, které uvidíš, můj lide. Otevřete dnes večer své oči a přijměte to, neboť vám pravím, že jsem uprostřed vás jako ten, který vás bohatě žehná, i když se vaše řady ztenčují, protože někteří neuvěřili. Slyšte mne tento večer a obraťte ke mně svá srdce a k úřadu mého proroka. Tak praví Pán.“]

227 Amen. Děkuji ti, Pane. Děkuji ti, Otče. Sláva tobě, ó svatý. Jak slavný jsi, Otče! Jak ti děkujeme, Pane! Jaká je to útěcha cítit přítomnost Ducha svatého a slyšet, jak k nám promlouvá lidskými rty a potvrzuje, že nadále zůstává Bohem, a že je uprostřed nás. Děkujeme ti za to, Otče. Buď i nadále s námi, Pane. Snášej nás, abychom byli Tvými dětmi. Prosíme skrze Ježíše Krista. Amen.

228 Není to nádherné být křesťany? Není to nádherné znát Boha a jeho přítomnost? Když pomyslím na to, jak to učinil dnes, dokonce podruhé. Dnes promluvil zde k sestře, přišel v tomto světle, ve kterém přišel, a promluvil k nim, neboť uvěřili tomuto poselství. Jak slavný je, že ano? Nemilujete Jej? Kolik z vás Jej miluje celým srdcem, celou svou duší? On je nádherný. Nyní povstaneme a budeme zpívat tu starou

písničku, kterou tolik milujeme.

Miluji Jej, miluji Jej, neb On dřív miloval mne
a vykoupil spasení mé na Golgotě.

Ó, není On nádherný? Nádherný! Pamatujte na bohoslužby ve středu večer. A potom, bude-li vůle Páně, budu zde následující neděli, bude-li vůle Páně. Modlete se za nás během tohoto týdne. Zatímco skloníme své hlavy v modlitbě, chtěl bych požádat, bratra Neville, našeho pastora, zda by sem nepřišel a neřekl pár slov na závěr.